

— Ah baba, ya ben yirmi yaş büyük olsaydım, ya sen yirmi yaş küçük!

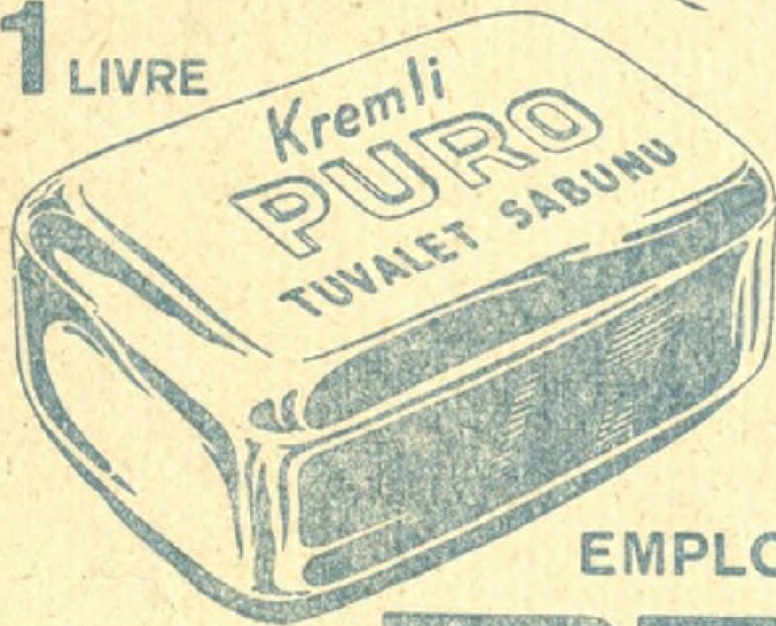
Plus qu'un savon de toilette notre nouveau

Kremli

PURO

Prix de vente à Istanbul

1 LIVRE

est un véritable produit de beauté essentiel pour la propreté et l'éclat de votre teint.

EMPLOYEZ TOUJOURS

PURO

173 LE BON SAVON DE TOILETTE. IL EST 100 % PUR.

Yalova

Kaybettiğiniz sağlığa aradığınız neşeye kavuşmak için günlerinizi Yalova Kaplıcalarında geçiriniz!... Konforlu Oteller - Muntazam Servis - Nefis Yemekler - Orkestra

Ankara Sigorta

Emiyet ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi: Büyük Postane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Vitamin cilt güzelliğinde çok müessirdir. Bu defa NECİP BEY Tüp kremlerini mutlak tecrübe ediniz.

NECİPBEY

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı: 50 kuruş

Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL
[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

Akbaba

Sayı: 74 — Cilt: 3 — 13 AĞUSTOS 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

NASIR!

Ankarayı bilenler için kolay. Ama, Baskentimizi görmemiş olanlara bir hayal şehir çizmek lâzım:

Trenden indiniz. Geniş, asfalt bir cadde, yumuşak bir dikleşme ile uzanır. Biraz sonra, solda Büyük Millet Meclisi binasını, sağda Ankara Palası görürsünüz. Biri, millet ve memleket kaderini ellerinde tutanların toplandığı yer: Mebusların, Vekillerin... Öbürü, yabancı devlet adamlarının, başbakanların, başkumandanların misafir edildikleri otel...

Millet Meclisinin karşısında ve Ankara Palasın yanında ne vardır, bilir misiniz?.. Yazın toz, kışın çamur kaynağı bir arsa... Bu arsa, bir otomobil parkıdır. İçinde, seyyar sucusu, şerbetçisi ve köftecisiyle!

Cadde boyu uzanan duvar, rastgele bir rençber kazmasiyle yıkılmıştır. Ve bu sefalet kapısından, mevsimine göre, asfalta, yani Büyük Millet Meclisi ile Ankara Palasın önüne, araba tekerlekleri, ya taş ve toprak sürükler, ya çirkef ve çamur.

Bunu, Ankara belediyesi görmez!

Trenle gidip gelirken, bir istasyonda durulur: Radyoları yedi mahalleye türkü çağıran bir istasyonda!.. Burası, yerli kumaşlarımızın ve zarif halılarımızın dokunduğu bir millî sanayi şehridir: Hereke!..

Aman Allahım, Hereke değil, tereke!.. Bir gün, ama bir gün, tabiatın hiç bir güzelliği esirgemediği bu güzel sahil ilçesini, derli, toplu görmedim. Ya, şirin parkının içinde bir moloz kümesi vardır, ya denize akan küçük dereciğini durgunlaştırıp yosunlandıran bir taş yığını...

O kadar mıı?.. Hayıııır!.. Ya hat boyundaki o metrûk ve harap bina... Çatısı çökmüş, kapısı uçmuş, cephesini soğuk ve rutubetli bir sarmaşık yeşilliği sarmış o bina... O yolculara, camsız ve çerçevesiz pencerelerinin boş ve karanlık gözlerile bakan harabe?. O nedir?.. Han değil, külhan değil!.. Acaba, üzerine kazma vurulmaktan korkulan bir cadılar mağarası mı?..

Bu mazisiz ve tarihsiz harabe yetmiyormuş gibi, yanındaki Sümerbank binasının pencerelerinde bir çamaşır donanması seyredersiniz: Galiba garsonların ve aşçıbaşıların - rüzgârın vücutlaştırdığı - ıslak donlarını ve gömleklerini!..

Bunu da, daha doğrusu bunları da Hereke kaymakamı ve fabrika müdürü görmez!

Abdülhak Hâmit :

Yazdıkça mürekkebi kuruttum,
Bir şey diyecektim, ah unutttum!

Der... Ben unutmadım. Nasıl unutabilirim ki, Şişhane yokuşundaki o en pahalı arsaya en nadide malzeme ile kurulmuş güzelim Maliye binasının somaki cephesi, bayrak direğinden akan paslı yağmur sulariyle âdeta kabuk bağlamış bir yara tuttu. Ama bunu da benim zavallı salâhiyetsiz gözlerimden başka gören yok!

Kuzum Allah aşkınıza, biliyorsanız lütfen bana söyleyiniz: His nasırlanır mı?.

Yusuf Ziya ORTAÇ

«AMERİKA NIN SESİ!..»

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

YİRMİ İKİNCİ KISIM

Karagöz — Düş önüme bakayım, Hacivat!

Hacivat — Aman Karagözüm, Nihat Erimle konuşurken dikkat et! Adam hem profesör, hem politikacı, hem devlet adamı, hem gazeteci, hem de İnönünün göz bebeğidir. Bir dediği iki olmaz!

Karagöz — Ulan Hacivat, bu adamın kaç türlü mesleği var böy le?

Hacivat — İnsan, mesleğinin eri olunca, kim karışır?

Karagöz — Mesleğinin eri midir?

Hacivat — Hem de nasıl? Ko nuşurken siyasetten, kanundan, şundan bundan belki lâf açar, aman ha!

Karagöz — Hani mebuslukta imtihan yoktu?

Hacivat — Buna imtihan denmez, bizi birazıcık tartar, o kadar!

Karagöz — Tartarsa ziyanı yok!

Hacivat — Neye ziyanı yok?

Karagöz — Şimdi zayıflık mo dası var da ondan! Şu mebusluk hülyasına düşeli az zayıflamadık! Ben yalnız kamyonla Ankara se ferinde en az beş kilo vermişim dir. Bak, pantalonun kemeri dar geliyordu, ne kadar bollaştı! Ankarada kaldığımız müddetçe nasıl olsa açlık idmanı yapacağız!

Hacivat — Neye açlık idmanı yapıyoruz?

Karagöz — Paran varsa, sen yapma!

Hacivat — Paramız yoksa da itibarımız var ya! Kimin kapısını çalsak buyurun, derler.

Karagöz — Enayilik etme, Hacivat, kapısı misafire açık kerem sahipleri eskidendi. Şimdi, zenginler kapılarına dürbün koyduruyorlar!

Hacivat — Ne dürbünü?

Karagöz — Basbayağı dürbün! Hiç görmedin mi?

Hacivat — Yok!

Karagöz — Senin, benim gibi kibar takımiyle ahbaplığın yok ki bilesin! Bir zenginin evine gidip kapısını çaldın mı, birdenbire kapı açılmaz!

Hacivat — Neye açılmaz!

Karagöz — Ev sahibi dürbünle dikiz eder!

Hacivat — Kimi dikiz eder?

Karagöz — Kimi olacak, gelen misafiri! Eğer misafir, senin benim gibi kopuk takımındansa, hizmetçiye yok,, dedirtir. Sen de evde yokmuş diye kuyruğuna baka baka gidersin!

ŞEHRİMİZDEN İLHAMLAR:

YAZISIZ

Hacivat — Neden gidiyorsun, yanında kart yok mu?

Karagöz — Kart kullanmam. Kırkı aştı mı, benden paso!

Hacivat — Sus terbiyesiz! Öyle kart değil, ziyaret kartı! İnşallah mebus olunca ilk işimiz bir kart bastırmak olsun!

Karagöz — Kart bastırıp ne yapacağız?

Hacivat — Ziyaretine gittiğimizi bulamazsak, kulağını büküp bırakacağız?

Karagöz — Sen şunun bunun kulağını bükeceğine, kendi gözünü aç! Bu akşam hem açız, hem açıktayız!

Hacivat — Dur hele şu Nihat Erim'i görelim, belki bir çaresini buluruz. Aman Karagözüm, dikkatli konuş teveccühünü kazanamazsak hapı yuttuk. Bizim için bu partide iş yok demektir.

Karagöz — Merak etme Hacivat, ben onun nabzına göre şerbet vermesini bilirim!

(Hademe, Karagözle Hacivadı Nihat Erim'in odasına götürür, haber vermek için içeri girer).

Hacivat — Allah vere de bir mani olmasa!

Karagöz — Süklüm püklüm durma! Kapıdan dürbünle dikiz ediyorsa bizi bir adama benzetsin!

Hademe — **(Çıkar)** Buyurun, sizi bekliyor! **(İçeri girerler).**

Nihat Erim — Hoş geldiniz Karagöz Çelebi, hoş geldiniz Hacivat Çelebi, Şahsım namına da, partim namına da bu ziyaretinizden memnunum!

Karagöz — Eksik olmayın. Biz de sizi sevdiğimiz için geldik!

Nihat Erim — Biz Halk Partililer, halkçıyız. siz de halkın mümessili sayılırsınız. Onun için aramızdaki dostluk hem çok eski, hem de çok samimidir. Öyle değil mi, Karagöz çelebi, ne dersiniz?

Karagöz — Ne diyeceğiz, Allah bizi sizden, sizi bizden, her ikimizi de İnönünden ayırmasın!

Hacivat — **(Yavaşça)** Aferin Karagözüm, bu sözünü beğendim!

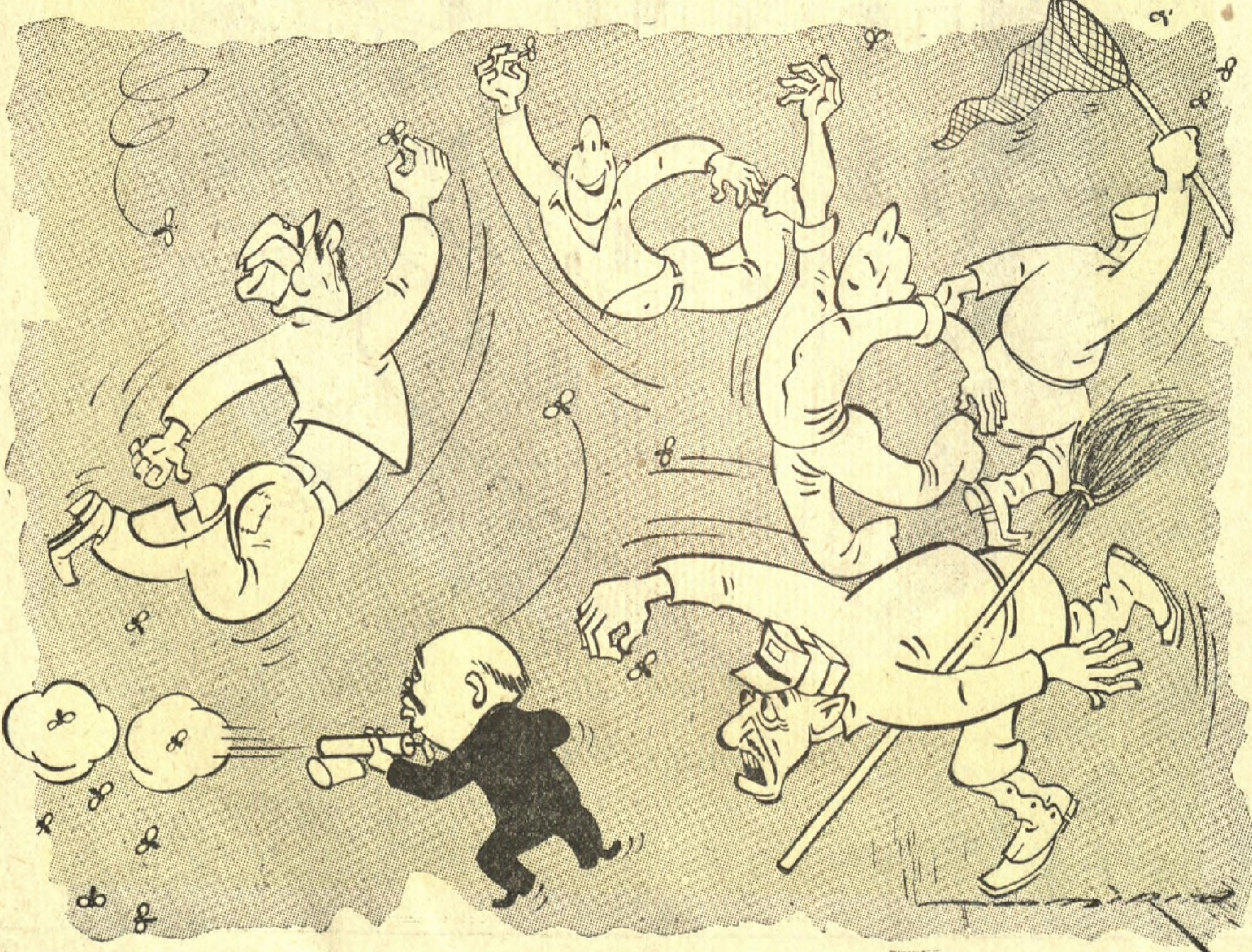
Karagöz — **(Yavaşça)** Sabret, bak daha ne cevherler yumurtlıyacağım!

Nihat Erim — Karagöz Çelebi, zannederim ki aramızda fikir ayrılığı yoktur!

Karagöz — Ayrılık ne demek, canciğer kuzu sarmasıyız!

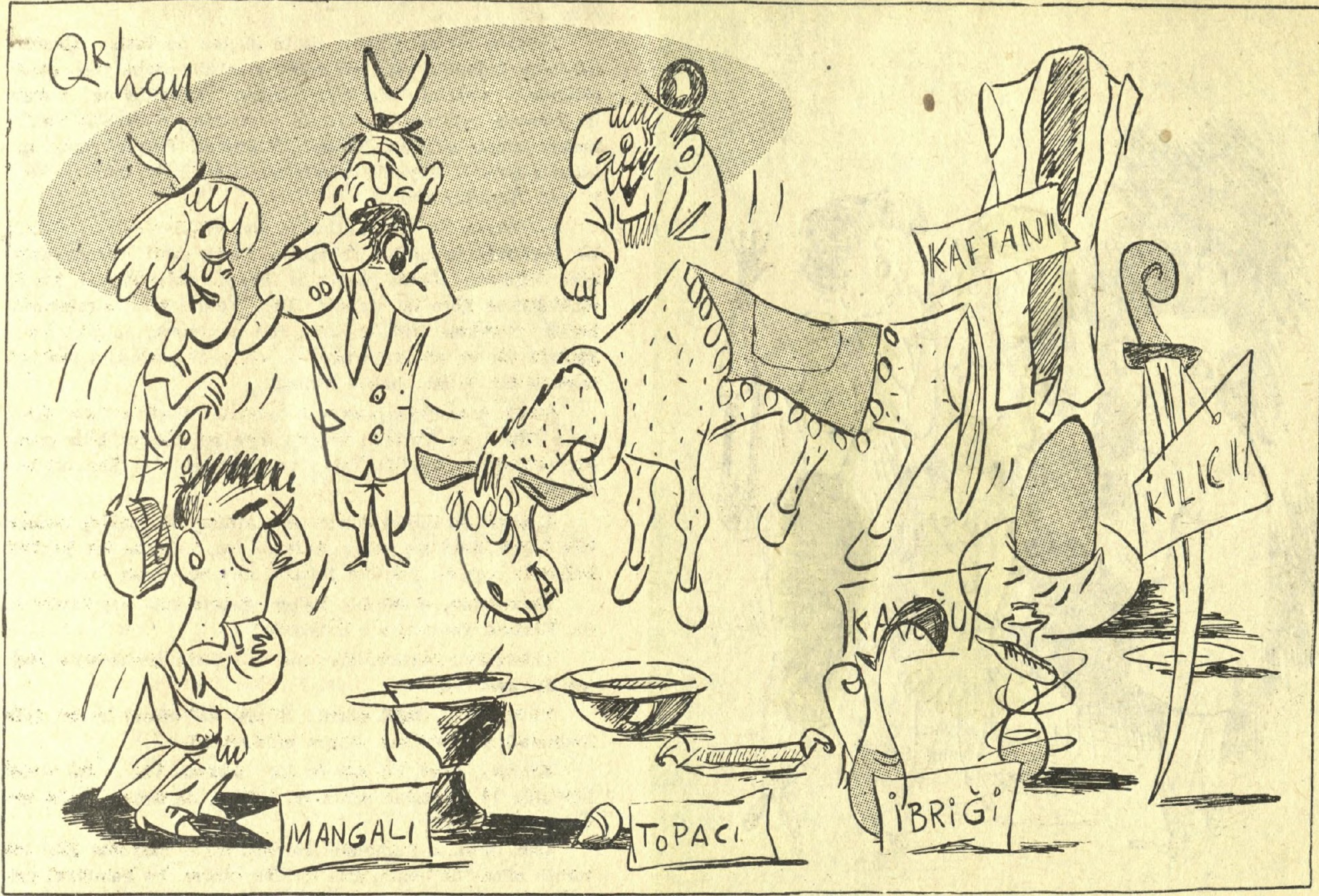
Nihat Erim — **(Güler)** Meselâ

Gazetelerden: Belediye karasinekle mücadele edecek!

Belediye sinek avlıyor

364

Salamon — Bu da atıymış mister!

siz de bizim gibi Üniversite muhtarlığını kabul edersiniz, değil mi?

Karagöz — Aman efendim, şüphe mi var, muhtarlığı da kabul ederiz, imamlığı da!

Hacivat — **(Yavaşça)** Karagöz, ne yaptın?

Karagöz — **(Yavaşça)** Sus, sen karışma!

Nihat Erim -- **(Gülerek)** Güzel! Tam size yaraşır nükteli bir dille konuşuyorsunuz. İmamlığı!. Siyasî hayatta ilmin rehberlik etmesini yani?. Biz, o kadarını bile istemiyoruz. Sade bağımsızlığı kâfi!

Karagöz — Elbette bağımsız olmalı! Bağlamaya ne lüzum var! İlk önce saçmalıyor mu, saçmalamıyor mu, ona bakmalı. Ondan sonra bağlamalı!

Hacivat — **(Yavaşça)** Kimi bağ lamalı, Karagöz?

Karagöz — **(Yavaşça)** Sen anlamazsın, delilerden bahsediyor!

Nihat Erim — Bravo! Bir fikrin siyasî olup olmaması değil, ilmî olup olmaması meselesidir. Biz bunu bir türlü anlatamadık. Anlatamayınca da ben çekildim.

Karagöz — İyi ettiniz. Bakarsın saldırıyorlar!

Nihat Erim — Tabiî, tabiî! Kanunî teminat olmadan mücadele olmaz!

Karagöz — Kanun, polis olmadı mı, güllâbici lâzım!

Nihat Erim — Görüyorum ki hiç bir noktada ayrılığımız yok. Benden istiyeceğiniz bir hizmet varsa söyleyiniz de yapayım!

Karagöz — Biz Hacivatla Genel Başkanı görüp elini öpmek istiyoruz. Bize böyle bir iyilikte bulunur musunuz?

Nihat Erim — Hay hay! Yalnız ilk önce kendisini görüp müsaadesini almalıyım. Yarın bana gelin!

Karagöz — Eksik olmayın! Bir ricamız daha var: Biz burada kimseyi tanımıyoruz, bizi bir kaç gün misafir edecek birini bulabilir misiniz?

Nihat Erim — **(Hafifçe bozularak)** Karagöz Çelebi,, eğer bizim apartıman müsait olsaydı, sizi bırakmazdım. Ama, maalesef profesörlükten ayrılınca boş odalarımızı kiraya verdik. Misafir kabul edecek yerimiz yok. Durun, sizi bir arkadaşa göndereyim: Cevat Dursunoğluna! O, bu işi halleder. **(İçinden)** sizi nasıl atlatır görürsünüz! **(Zile basar, hademeye)** Beyleri Cevat Dursunoğluna götür. Bir dilekleri var. Benim de ricamı söyle! Buyurunuz! **(Hademeyle birlikte çıkarlar).**

Hacivat — Gördün mü, o işimiz de halledildi!

Karagöz — Dur ulan, o kadar acele etme! Ben adamın ağzını pek beğenmedim.

(Hademe, Karagözle Hacivadı Cevat Dursunoğluna götürür. İçeri girer.)

Hacivat — Aman Karagözüm, ne kadar kötü yüreklisin! Adamcağız o kadar muhabbet gösterdi. Sen hâlâ ondan şüphe ediyorsun!

Karagöz — Hele sabret Hacivat, sakalımız ak mı, kara mı, şimdi önümüze düşünce belli olacak!

Hademe — **(Çıkar)** Buyurun! **(Karagözle Hacivat içeri girerler).**

Dursunoğlu — Vay Karagöz dadaşım! Vay Hacivat dadaşım! Hoş gelmişsiniz, safalar getirmişsiniz! Özüm çocukluktanberi size gönül vermişem! Hoş sözlerinizi ezberlemişem! Bir dileğiniz varsa çabuk söyleyin, yolunuza can kurban eyleyim!

Hacivat — **(Yavaşça)** Gördün mü, Karagöz!

Karagöz — **(Yavaşça)** Acele etme, sonu gelsin!

Dursunoğlu — Muradınız nedir? Öğrenmeden sizi salıvermezem!

Karagöz — Ankarada bir kaç gün misafiriniz olmak için parti nizin yardımını diliyoruz!

Dursunoğlu — Vah menem çığı çığı dadaşım! Sizi partimizce bir kaç gün misafir eylemek ne demek, yıllarca başımızda yeriniz, gönlümüzde mekânınız vardır. İlle, Demohratlar, partimizi talan eylediler. Malımızı, mülkümüzü alıp cümlemizi nan-ı pâreye muhtaç ettiler. Bir parti merkezimiz bile yoktur. Ulus matbaasına sığınmış, sefil, sergerdan olmuşuz! **(Gözlerini siler)** Siz dadaşlarımıza yardım ellerimizi uzatamamah, özüme çoh dokunmuştur.

Karagöz — Aman vazgeçtik! Bukadar müteessir olacağını bilsek söylemezdik!

Dursunoğlu — Men vazgeçmezem! Size öz yatağımı verirem!

Karagöz — Bize kendi yatağını verirsen sen nerede yatacaksın!

Dursunoğlu — Men yatmirem. Zebbaha gadar gapınızda behçi olurem!

Karagöz — Öyle şey olmaz!

Dursunoğlu — Durun, öyleyse sizi Karpiç babaya gönderem! Bir çaresini bulur. **(Bir tezkere yazıp ellerine verir.)** Gülem gülem! İlle bir müşkülünüz olanda önce mene gelmeyi unutmayasız!

— Yirmi ikinci faslın sonu —

AKBABACI

Melâhat — Bana on lira borç verir misin şekerim? Yanımda hiç para yok, adama ayıp olacak!..

Taraflı...

Tarafsız olmak güçtür. Hattâ güçten de fazla... Çocukluğumda, babamla yağlı güreşlere giderdik. Daha yeşil çayır üstünde, ellerini birbirine çırpıp, kisvetlerine vuran iki yabancı pehlivandan birinin yenmesini, öbürünün yenilmesini isterdi gönlüm. Neden?.. Bilinmez! Peşrev yapışı mı hoşuma giderdi, boyunu bosunu mu beğenirdim, hali ve tavrı mı?. Kimbilir nedir?..

Politikada ise, bu, büsbütün zor. Hükümlerimiz, yalnız bir partideki dostlara, ahbaplara, hattâ şahsî menfaatlara göre değişmez. Kendi aklımıza, kendi anlayışımıza, kendi mantığımıza göre de değişir: Ben, Vefa idadisi sıralarında henüz çocukken, İttihatçıydım. Hiç unutmam, politika kavgasında ilk ve son yumruğu, bu on yedi yaşındaki mektep talebesi bir itilâfçı hafıza atmıştı!

Şimdi, o zamanki «ben» in ruhunu karıştırıyorum: Karşıma İttihat ve Terakki sevgisi diye ne çıkıyor bilir misiniz? Hüseyin Cahid'in Tanin gazetesindeki bir kaç başmakalesi!.

E, şimdi siz düşününüz artık: Tarafsız bir mektep çocuğu bile böyle olduktan sonra, kafasını ve midesini bir partiye bağlamış, cezbeli politika tarikatçıları ne olmaz ki?..

Geçenlerde, artist bir kalem, gazetesinin baş sayfasında, Kerbelâ yanıklığiyle inliyordu :

«Mart ayı, partizanların meclis-i idare âzalıklarını yağma ayı geldi!...»

Yalan mı?.. Değil elbet!.. İktidar sofrasının bu en tatlı lokmaları partizanlara ikram edilmektedir!

Amma!.. Evet, bu işin de bir amması var : Bu siyasî lüpçülük 14 Mayıstan sonra mı başladı dersiniz?.. Daha evvel yok muydu?..

İşte, insan, o muhalefet sözcüsü sayın başyazar gibi tek taraflı olmaz da benim gibi tarafsız olursa, bu hamiyyet çığlıkları karşısında, dudaklarında gizli bir istihza ile kendisine bile güler!

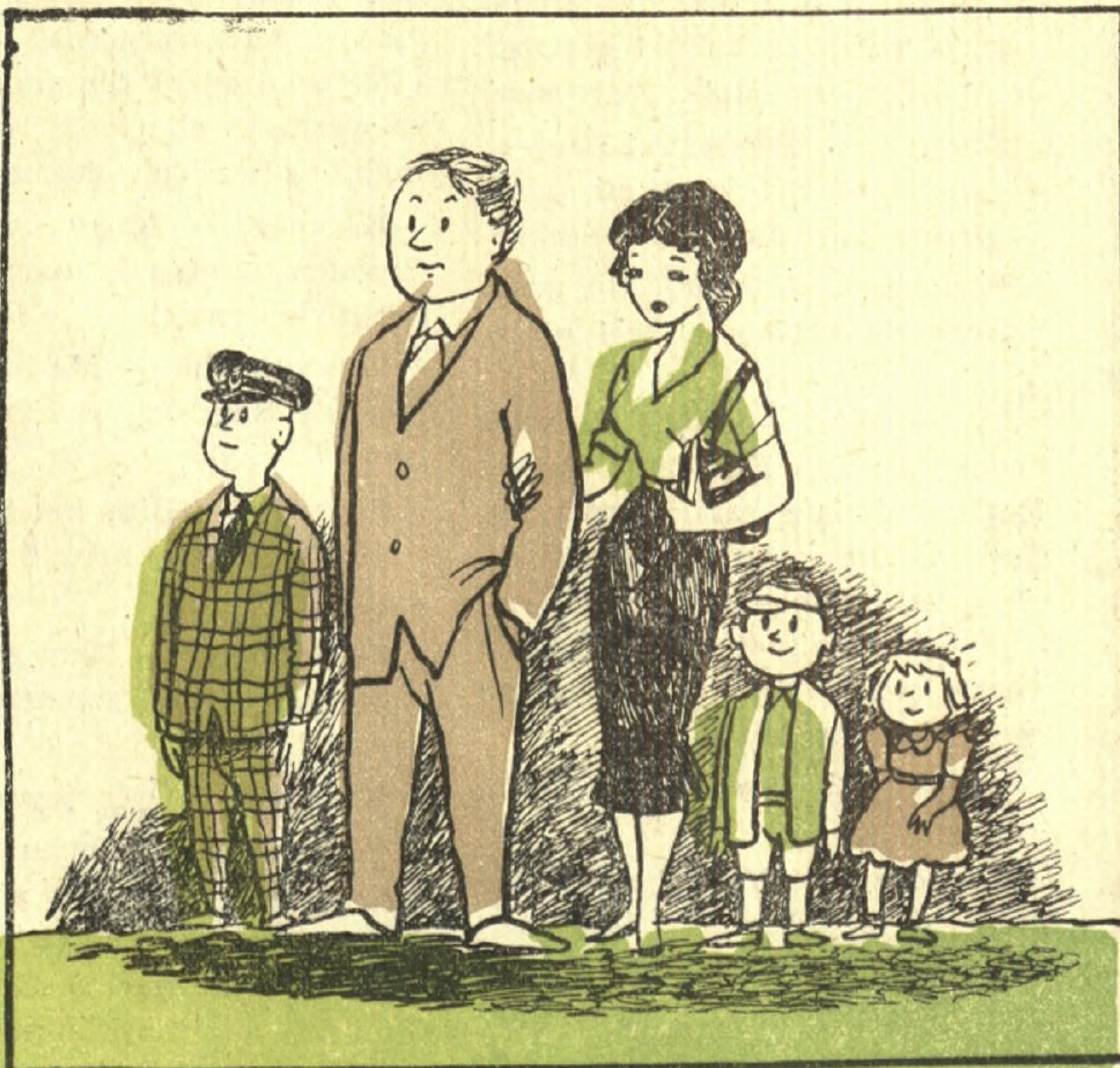
Efendim, fıkra meşhurdur :

Köpük gibi ipek tül şemsiyesini açmış, tombul, beyaz - hiç plâj görmemiş - bir eski İstanbul hanımı karşıdan geliyormuş. Falcı karısiyle bir ağaç altında gölgelenen maşacı çingene iç çekmiş :

— Kadına bak be... Sütten beyaz!

Eeeeh, ne olsa öbürü de kadın. Omuz silkmiş :

— Hıh... Güneşte gezmiyor da ondan!..

MİLLET...

PARTİSİ!..

Tarafsız!

Ama çingene, hâlâ gözü kar topu gibi tazede :

— Uzun etme karı, demiş, ben senin güneş görmedik yerlerini de bilirim!..

Ah efendim, iğri oturalım, doğru konuşalım, biz 14 Mayıstan evvelki idare meclisi âzalıklarını da biliriz. Hattâ yalnız biz değil, o muhterem başmuharrir de bilir!...

İsterseniz anlatıvereyim de biraz gülünüz :

Bendeniz, evet evet, bu satırları yazan bendeniz, bir zamanlar idare meclisi âzasıydım. Hem de nerede biliyor musunuz?. Sular İdaresinde!.. Hani hâlâ musluğu açınca, gafletinize yuf borusu çalan Terkos yok mu? İşte orada!

Kuzum, ben niçin bu müesseseye âza seçilmiştim, bulabilir misiniz?..

Su mütehassısı mıydım?.. Hayır!.. Su mühendisi miydim?.. Hayır!.. Pek mi suluydum?.. Hayır!.. Pek mi sudan adamdım?.. Eh, müsaadenizle söyleyim yine hayır!.,.

Demek «su» ile uzaktan, yakından; hakikî, mecazî hiç bir münasebetim yokmuş!..

«Mart geldi!.. İdare meclisi âzalıklarını yağma ayı geldi!..» Diye feryat eden muhalif kaleme gelince... Tuhaf değil mi, o da tıpkı benim gibi, o da gayet acaip bir yerde idare meclisi âzası, hattâ galiba âzası da değil, reisiydi : Ankara Palas otelinde!..

Neden?..

Kendileri hancı mıydı?.. Hayır!.. Pansiyoncu muydu?... Hayır!.. Hilton muydu, milton muydu?.. Hayır, hayır, hayır!..

Peki, ya neydi?..

Söz aramızda, o da benim gibi C. H. P. li bir partizandı!

Ama sevgili okuyucularım, yalnız sizin olmak için: «Partiye veda!.. Mebusluğa veda!..» demeden evvel böyle mi düşünüyordum ben?.. Ne gezeeer!..

— Yahu, Sular idaresinde sen ne hizmet edebilirsin?

Diye soran yakın bir dostuma, C. H. P. rozetli göğsümü kabartarak, âdeta öfkeli bir sesle şu cevabı verdiğimi, şimdi utanarak hatırlıyorum :

— Beni oraya hizmet etsin diye değil, hizmet etti diye seçtiler!..

Tevekkeli koca Fuzulî :

Zamane içre mücerreptir intikam-ı zaman

Dememiş. Hayat, intikamını bazı böyle alıyor işte : İnsana, kendi kendisiyle alay ettirerek!

ÇİMDİK

Bir Kız

Yapyalnız geziyordum karşıma bir kız çıktı :
Kirpikleri kıvırcık, saçları kıvırcıktı!
Göğsü biraz açıktı, biraz açık saçıktı,
Karşıma bir kız çıktı, saçları kıvırcıktı!

★

Senin adın ne? dedim, bir kuru çiçek! dedi,
Neye solgunsun dedim, dertliyim gerçek dedi,
Okşamak istemiştim, ellerini çek! dedi,
Karşıma bir kız çıktı, saçları kıvırcıktı!

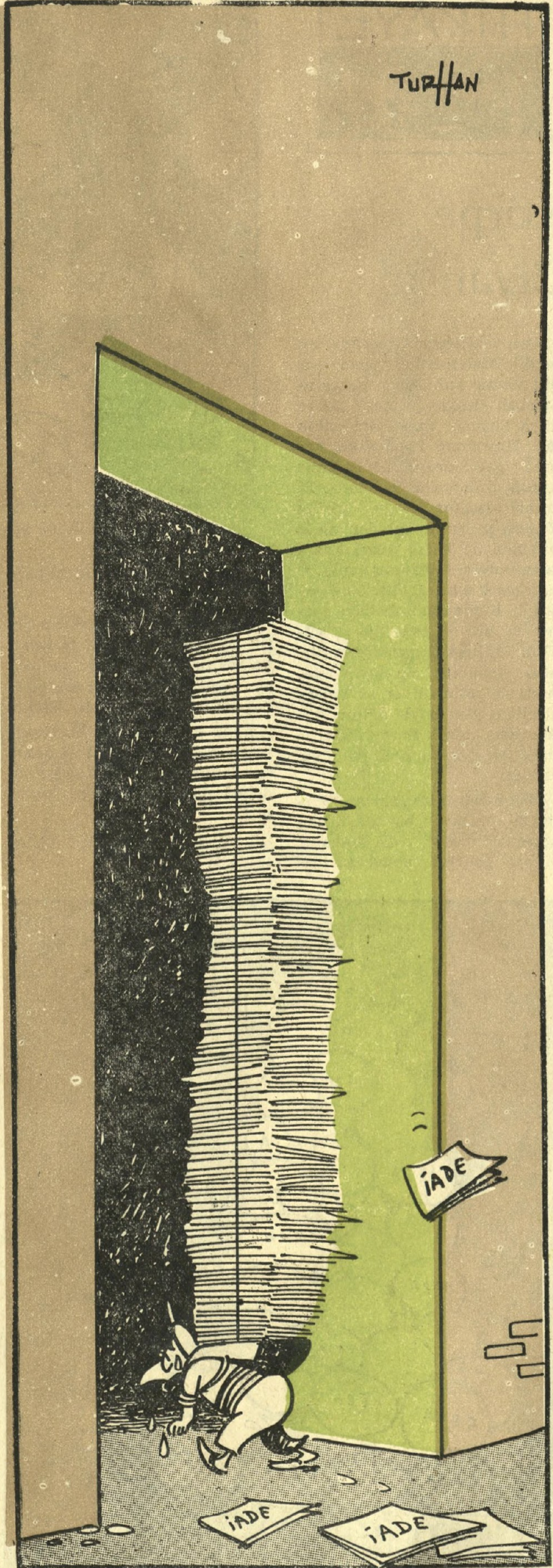
★

Bir parça sağa gittik, bir parça sola saptık,
Eskisi gibi değil, hem de kol kola saptık,
En nihayet kırlarda bir tenha yola saptık,
Karşıma bir kız çıktı, saçları kıvırcıktı!

★

Her nasılsa düşmedi yüreğim vesveseye:
Zira çabuk tutuldu benim serçem ökseye!
Kandı dudaklarımız karşılıklı buseye,
Karşıma bir kız çıktı, saçları kıvırcıktı!

ÇİMDİK

BAB-I ÂLİ..

Körpe Civansın

Hani Maltepeye giderken, şu Pendik Maltepesine, şirin bir plâj vardır ya? Geçen pazar alessabah denize girmek üzere oraya gittim. Bize daha yakın da... Hıncahınç kalabalıktı her taraf. Önce, dedim, şöyle biraz oturup dinleneyim gazinoda. Et rafıma bakınayım da, gözüm gönlüm açılsın... Sahiden de İstanbulda ne kadar güzel kadın varsa buraya toplanmış sanki. O ne zarafet, o ne incelik, o ne endam... Bunlar müsabakaya girse sırtı sıra on sene dünya güzellik kraliçeliği garantidir. İhtimal giydikleri mayolarn zarafeti de tesir ediyor az buçuk güzelliğe. Ben böyle dalmış düşünürken, müzik durdu. Mikrofonda bir ses, gümbür gümbür gürledi:

«Sayın bayanlar ,baylar, Türkiyede okunacak bir tek mizah mecmuası vardır, o da Akbaba. Buraya gelirken neşenizin artmasını isterseniz bir de Akbaba alın»...

Bir de ne göreyim? Bizim Şefik Uyguner değil mi? O kadar kalabalık içinde beni besbelli ak saçlarımdan tanımış olacak. Teşekkür ettim işaretle. Kalktı, yanıma geldi. Biraz hoşbeşten sonra, plâjda Marshall yardımından bahsedcek değiliz ya, söz döndü dolaştı, güzellere intikâl etti.

— Uzun etme Şefik, dedim, işiniz iş burada...

Şefikçik bir duruldu. Zorladım, anlattı:

— Meselâ şu karşıdan geçen tirşe mayolu genç kıza nasıl içiniz gider... Halbuki onun da kır saçlarınıza imrendiğini, size sırf bu yüzden içi gittiğini aklınıza bile getirmezsiniz. İşte biz erkekler böyleyiz. Yalnız kendi bakımımızdan hüküm veriyor ve sonunda, affedersiniz söyliyeyim, mükemmel kazıklanırız. Hem de hiç akla gelmiyecek şekilde... Neyse, felsefeyi kısa keseyim de size böyle bir körpe civanın bana oynadığı oyunu anlatayım. Bu mevsim başındaydı. Plâj yeni yeni kalabalıklaşmağa başlamıştı. Bir gün baktım, harikulâde nefis bir genç kız, bize yaklaştı, tatlı sesiyle «İn the moon» u çalar mısınız? diye sordu. Hiç âdetimiz değildir dinleyici isteklerine yuları kaptırmak ama, o ses, âh o ses... Fakir gibi bir müzik düşkününü canevinden vurmağa yetti de arttı bile... Tabiî derhal «Ay ışığında» adlı parçayı döktürdük. Aradan bir kaç gün geçti, kız yine boy gösterdi: «Luna Rossa» yı çalar mısınız? Çalarız elbet. İşin tuhafı her istediği ayla ilgili. Nihayet bir seferinde Şerifi piyanoya bıraktım, flütü de Metine verip kendim biraz nefes almak bahanesiyle halkın arasına karıştım. Baktım körpe civan beni bekliyor. Biz, iş hususunda gayet ciddiyizdir. Bu kabil münasebetlere kat'iyyen girişmemek prensibimizdir. Benim de zaten hiçbir niyetim yoktu. Meramım sadece kızcağızın adını öğrenmekti:

— İsminiz herhalde ayla ilgili olacak... diye ahkâm kestim.

— Ayhan... dedi.

Ayağım suya ermişti. Uzatmıyalım. Ayhan plâjda görünmez oldu. Artık ben de iş saatleri haricinde onu nerede bulacağımı öğrenmiştim. Kızın o kadar baygın bakışlı gözleri, öyle ipek gibi saçları vardı ki, üstü kapalı söylemek lâzım gelirse bakmağa doyamıyordum. Sahiden de pek körpe civandı. İncecik beli, tüy gibi hafif bir dans edişi vardı. Doğrusu hayatımda ilk defa saadetin «s» sine ulaşmış sayıyordum kendimi.

Uzun uzun düşündüm, taşındım. Nihayet Ayhan'a fikrimi açmağa karar verdim. Başka çare de yoktu galiba. Evlenmeği düşünüyordum. Hiç unutmam. Haziranın son sıcak günlerinden birinde, biz, Boğazın serin olacağını tahmin ettiğimiz bir köşesinde buram buram terlemekle meşguldük. Şişeler önümüzde, biri gidiyor, biri geliyordu. Kuytuca bir yer olduğu için pek uğrayan yoktu. İstediğim gibi işliyebilirdim. Siz bu tâbiri bilmezsiniz, siz eskiler. Yeni terimlerdendir. Efendime söyliyeyim, lâfın neresinden başlasam derken Ayhan:

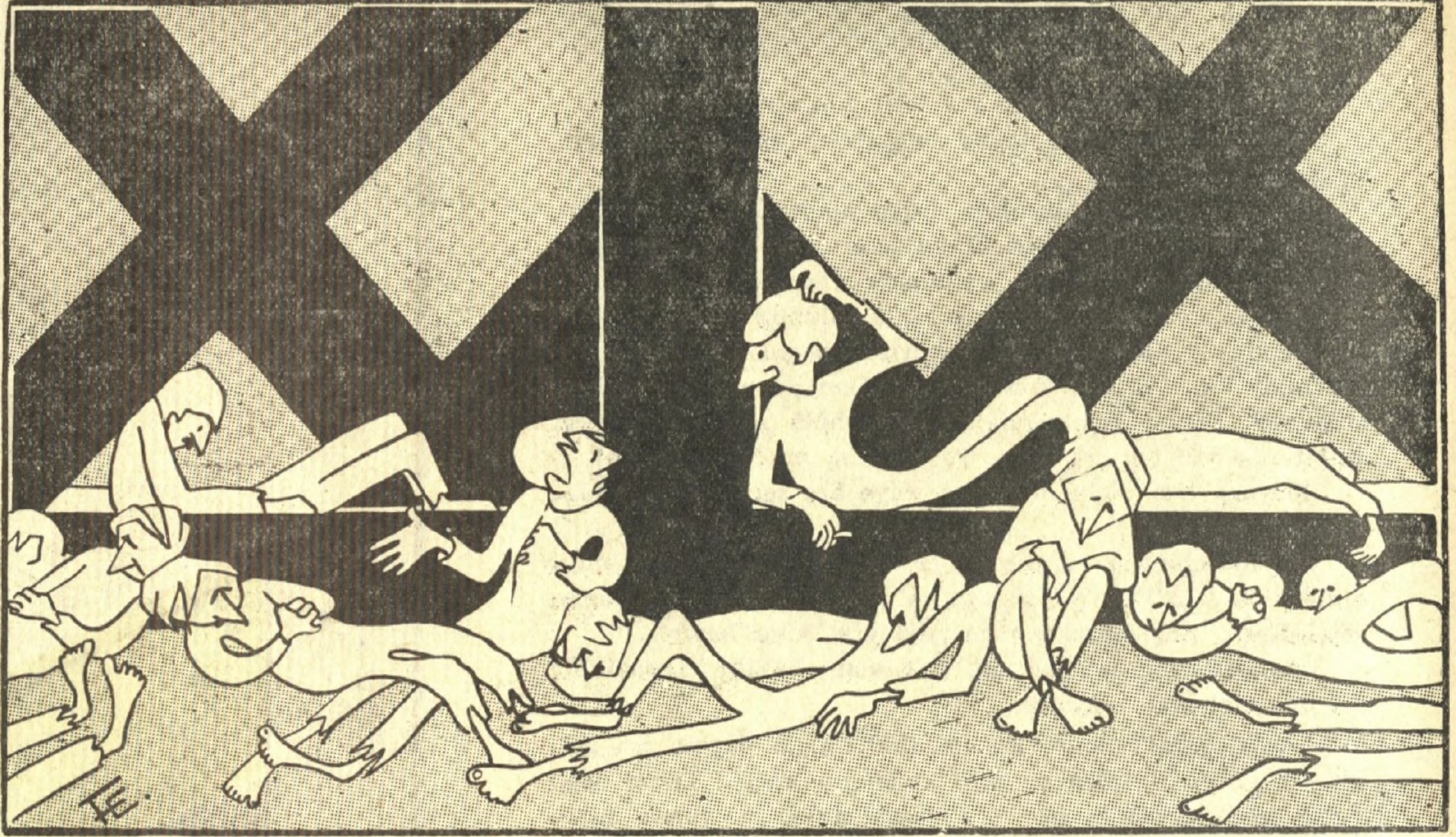
— Sizin plâjı cidden çok seviyorum, dedi, pek güzel, pek tatlı, pek sevimli bir yer. Öyle bulmuyor musun Şişi?

Anlıyorsunuz ya samimiyetin derecesini? Adımız Şişi olmuştu.

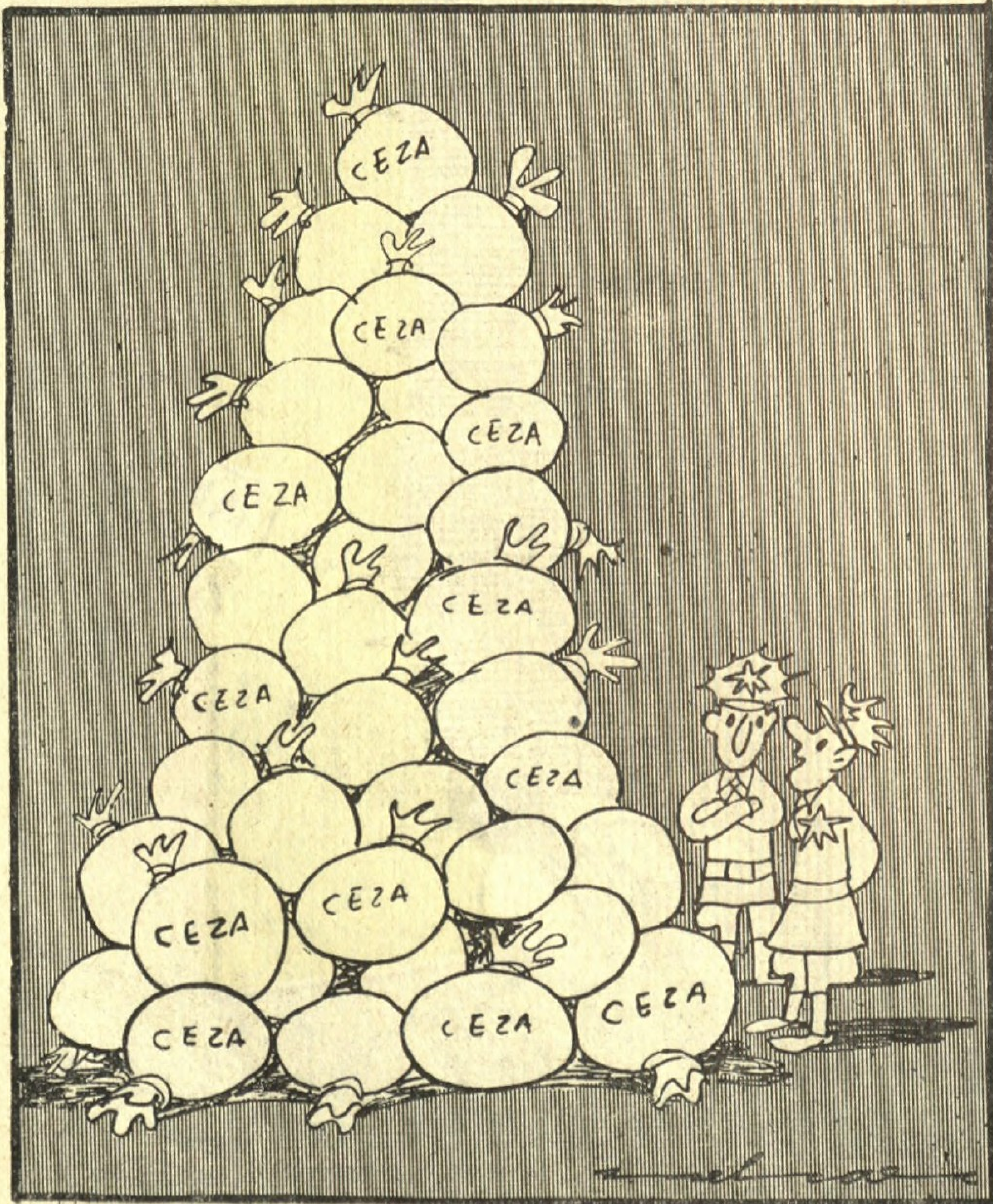
— Ah ne demezsin, diye cevap verdim. Seni orada tanıdım. Mukaddes bir yer oldu benim için. Hattâ hayatımın saadetini tamamlamak için düğünümüzü orada yapsak...
derken lâfım ağzımda kaldı. Ayhan beni dinlemiyordu bile. Kapıdan giren ve bizi görmeden öteye doğru yürüyen bir çifte gözlerini dikmişti. Birdenbire:

— Alçak rezil.. Ben sana gösteririm! diye kükredi. Neye uğradığımı şaşırdım. Ondan böyle bir mukabele o kadar beklemiyordum ki, gayri ihtiyarî ağzım

İSTANBULDA BİR ASMA KÖPRÜ YAPILACAK (Gazeteler)

Köprüaltılı — Şu yeni köprü yapılırsa mesken buhranı epey önlenir değil mi abi!..

— Eh, bu kadar gelirden sonra Belediyeye elbet bir kaç yüz memur daha alınır!..

dan şu kelimeler dökülüverdi:

— Bana mı söylüyorsun?

— Hayır canım. Kocam olacak serseme söylüyorum. Utanmaz küstah...

— Canım, kocan olmak istidadındaki yegâne sersem şimdilik benim zannediyordum.

— Budala olma sen de. Kapıdan giren herifi görmedin mi? Koluna da uyuz bir karı takmış? İşte o alçak benim kocamdır. Ben şimdi benim olduğum yere metresini koluna takıp gelmeği ona göstereceğim...

Bu sözlerden sonra, Ayhan, beni şaşkınlığımla başbaşa bırakıp fırladı gitti...

Şefik Uyguner, içini çekerek sustu; sonra:

— Gördünüz ya, dedi, plâjdaki körpe civanların iç yüzünü. Bir şey değil, olan bizim saadet hülyalarına oldu...

Hikâyeci

ARADAKİ FARK!

İki mektep arkadaşı on beş senedenberi birbirlerini görmemişlerdi.

Birinin işleri iyi giderek zengin olmuş, öteki tuttuğu bütün işler ters gittiğinden sefalete düşmüş ve gırtlağına kadar borca batmıştı.

Zengin arkadaş, fakiri şöyle teselli etti:

— Azizim zenginlik zannettiğin kadar iyi bir şey değildir. Bizim de kendimize göre bir çok sıkıntılarımız vardır. Öyle zamanlar olur ki fakirliğe gıpta ederiz. Zenginin halini sana anlatsam acırsın. Meselâ hareketlerimizde katiyen serbest değiliz.. Peşimizde daima bizden para istiyen sekiz on kişi bulunur.

Beriki içini çekerek cevap verdi:

— Bizim peşimizde de para istiyen sekiz on kişi hiç eksik olmaz. Yalnız bizimkiler, sizi rahatsız edenler gibi sessiz değildir. Mahallede gürültü koparırlar, eşyamızı haczetmek isterler, ve bazan bizi karakola veya mahkemeye bile götürürler!.

O

KORKMA!...

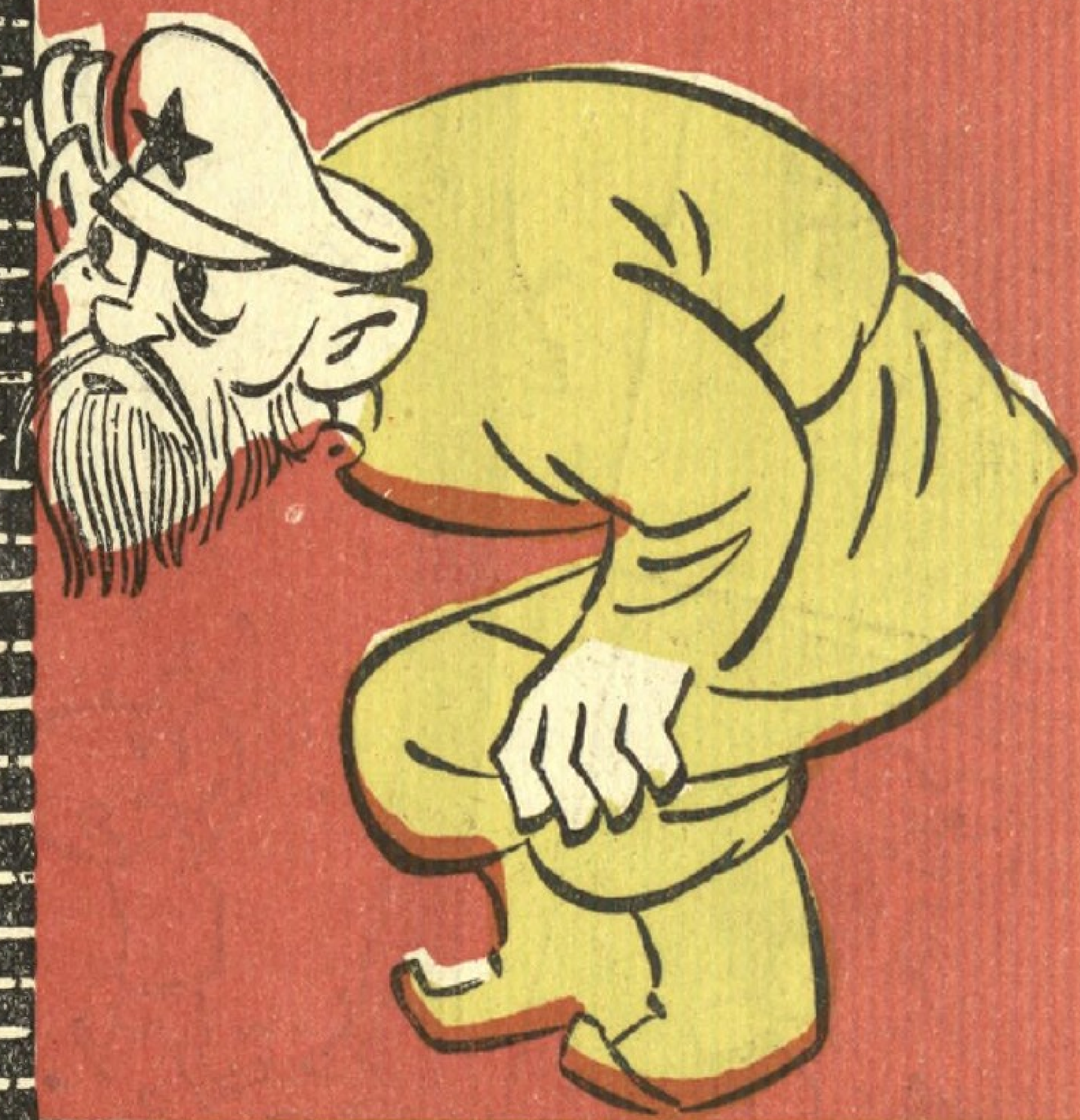
Lokantada yemişler, içmişlerdi. Avukat Rasim Cenani, hesap istedi. Yaşlı garson geldiği zaman, pusulayı uzatırken ellerinin titrediğini görünce, avukat çıkıştı:

— Yahu, neden ellerin titriyor? Hesabı verecek biziz!...

«İNSANLARI SEVECEKSİN..»

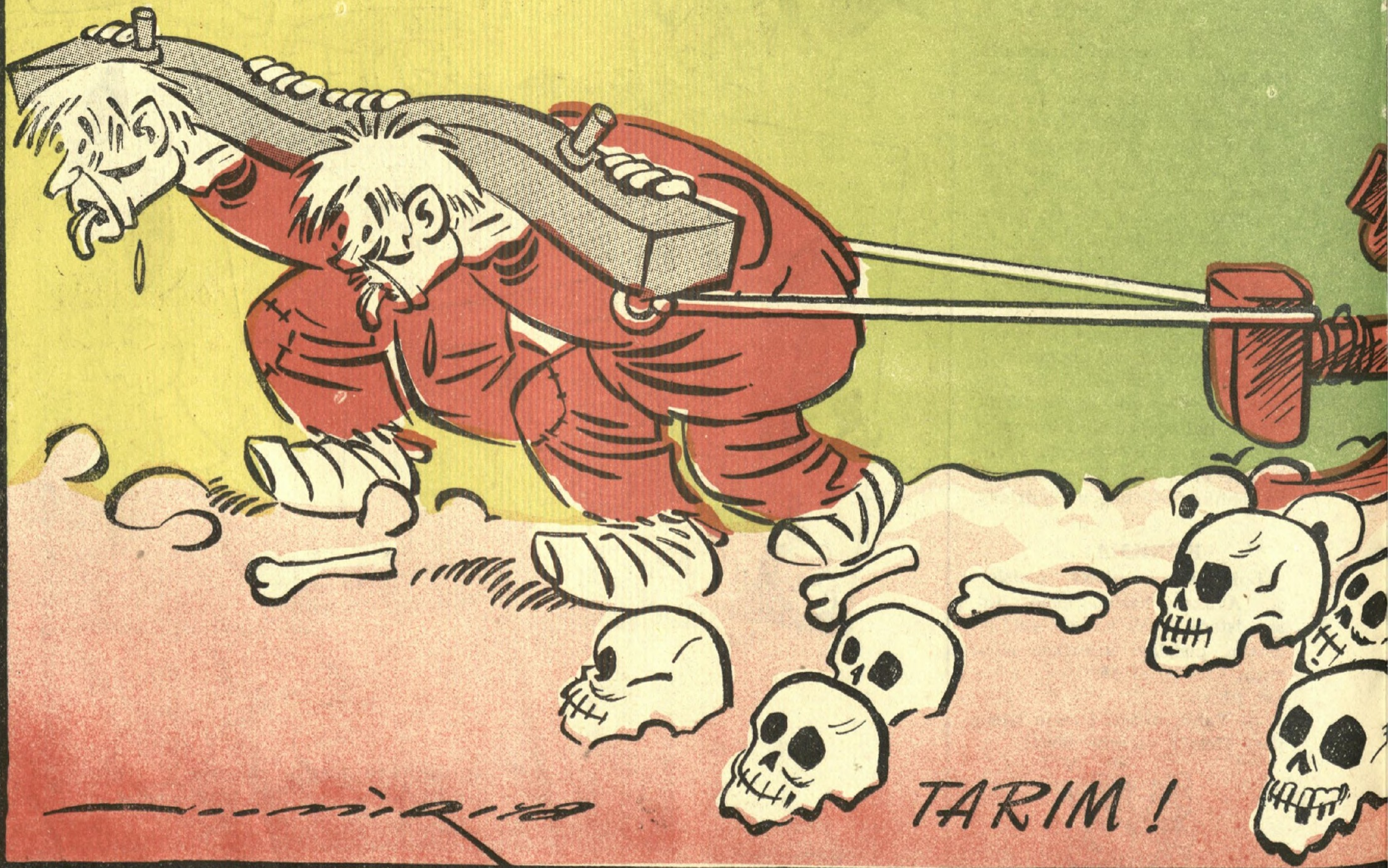
E.M. Remarque

389

AİLE HAYATI !

İşte Sovyet

Rusya!

391

Dünya Mizahından

Uslu Akıllı

Yazan:

Jacques T. LEMERLE

Madam Jaspers, evleneli on iki sene oluyordu. İlk defa, genç kız kardeşi Marie-Ange'i yanına getirtmişti. Kocası Amédé Jaspers, kendisinden bir yaş küçük, meşhur bir mühendisti. Savaş sonrası inşaatında bilhassa istidadı görülüyordu. Doğrusu, Madam Jaspers için, kocasının şikâyet edilecek hiçbir tarafı yoktu. Hiçbir tarfı mı? İşte bunda biraz mübalâğa var galiba... Çünkü Jaspers, arasıra kaçamak yapmaktan hoşlanırdı.

Doğrusunu isterseniz, insanlar, yani erkekler, analarından iki cins olarak doğarlar: bir kısmı anadan doğma kılıbıktır, ki bizim mühendis de bunlardandı. Ötekilerse babalarından kazaklık tevarüs etmişlerdir. Ama, bu cins erkekler, ne hikmetse, kudretlerine güvendiklerinden midir, bilinmez, kazaklık hassalarını pek kullanmağa tenezzül etmezler de o anadan doğma kılıbıklar yok mu? İşte asıl fâsıki mahrumlar onlardır. Her fırsatta karılarını atlatmaktan âdeta marazi bir zevk duyarlar.

Ukalâlık bir tarafa, mühendis Jaspers, bu hususta hayli ileri metodlar sahibiydi. İkinci Dünya Savaşına teknisyen olarak iştirâk etmiş, savaşta ve sulhta muvaffak olmanın en teknik usullerini bellemişti.

Mühendisin mini mini bir sevgilisi vardı: Amanda. Onunla arasıra buluşmak şüphesiz ölçüye sığmaz bir zevk oluyordu. Oluyordu ama, ah şu karısını atlatabilse... Hayatın ders ve tecrübelerinden faydalananlar için neyin güçlüğü vardır ki? Jaspers de, ikinci dünya harbinin Alman metodlarını kendi aşk hayatına tatbik etmekte, uy durmakta gecikmedi. Hitler, usullerinin hiç düşünmediği sahalarda bile kullanıldığını öğrendikten sonra ölmüş olsaydı, herhalde gözleri arkada kalmazdı.

Jaspers'in tatbik ettiği usul, aslına bakarsanız gayet sade ve tabiî: taarruzu önceden plânlamak ve esaslı surette kamufle etmek... Faraza Şimal garından trene binecekse kendini Lyon garından yola çıkacakmış gibi göstermek. Üst tarafını da buna göre kıyas edin...

O günlerde yine sevgili Amanda'sı gözünde tütüyordu. Hemen yeni bir inşaat işine tâlip oldu. Yani tâlip olduğunu karısına bildirdi. Birkaç gün sonra da, hikmeti hüda, eksiltmede o iş Jaspers'in üzerinde kaldı. Ne yapsın? Başa gelen çekilir. Plânlar, mukaveleler hazırlanmağa başladı. Yalnız küçük bir mesele kalıyordu: Auteuil'e kadar gitmek. Çünkü aldığını söylediği iş, oradaydı. Karısı buna mâni olacak değildi ya?

Beklenen büyük gün geldi. Jaspers, karısiyle vedalaştı. Ertesi gün dönecekti. Valizini alınca doğru... Auteuil'e diyeceksiniz değil mi? Hayır, doğru Boulogne civarında, kendince ve Amandasınca mâlûm bir gazinoya... Burası öyle tenha bir yerdi ki... Yazın bu sıcak günlerinde canlı bir kedi bile gazinonun kapısını açmağa üşenirdi. Orada, sevgili Amanda'yla başbaşa birkaç saat geçirecekti.

Jaspers neşeyle kapıdan girdiği zaman sevgilisini orada, sabırsızlıkla kendisini bekler buldu. Mutad merasimden, bir iki de sitemden sonra, yiyip içmeğe hazırlandılar. Aşk şarabını içecekler ve herhalde madam Jaspers'in hatırından geçirmediği nâneler yiyeceklerdi ki, gazinonun camlı kapısı birdenbire açıldı ve beş altı genç kızdan ibaret bir grup içeri doldu. Hepsi de gayet neşeliydi ve kahkahalarla gülüyorlardı. Jaspers başını onlara çevirince gülümsemesi dudaklarında dondu. Yüreği buz kesildi. Kızların arasında, baldızı Marie-Ange'ı görmüştü. Orada başka kimse olmadığına göre, kız da onu herhalde farketmişti ama, nâzik çocuk, tabiî, bilmezlikten geliyordu. Jaspers kısa zamanda duruma alışarak, o da Marie-Ange yokmuş gibi hareket etmeğe, sevgilisiyle al takke, ver külâh, eğlenmeğe devam etti. Lâkin, gece kalmağa cesaret edemedi artık. Münasip bir bahane bularak eve kapağı attı. Karısına durumu mâkûl bir surette izah et-

mek, onun gibi bir deha için işten bile değildi. Gerçi içinden, Marie-Ange'a adam akıllı veriştiriyordu. Neden sanki, koskoca Paris'te başka yer yokmuş gibi onun gittiği La Belle Hélène gazinosuna gelmişti? Hem orada susmuştu, görmemezlikten gelmek inceliğini göstermişti. Bakalım evde de ayni akıllılığı yapacak mıydı? İşte Jaspers'in yüreğini titreten, asıl buydu.

Karısına durumu anlattıktan bir müddet sonra, sofrada buluştukları zaman, Marie-Ange, gündüzki tesadüften hiç bahsetmedi. Yalnız Jaspers'e:

— Enişte, dedi, yemekten sonra odana geleyim de, halledemediğim bir matematik meselesi var, onu bana anlatıver, olmaz mı? Bir türlü meselenin içinden çıkamıyorum. Senin yardımın olmadıkça da çıkamıyacağım galiba...

Yemekten sonra, nasıl bir şantajla karşılaşacağını heyecanla bekliyen Jaspers, baldızının odaya neşeyle girdiğini görünce ferahladı. Kız, körpe vücudunu dalgalandıran yaylanmalarla hemen maksada girdi:

— Sanki el kızlariyle gezecek ne var? Benim de ağzım sıkıdır. Ben onlardan daha mı çirkinim? Neden, ablamdan habersiz bir yere gittiğin zaman beni de götürmüyorsun? Yoksa beni beğenmiyor musun enişte?

Jaspers, ancak o zaman kıza alıcı göziyle baktı. Beğenmemek ne haddine? Bir içim suydu Marie-Ange... Hemen koruyucu bir tavırla kolunu kızın omuzuna sardı. Taze dudaklarını aradı.

*

O hafta, madam Jaspers'in kabul gününe, tesadüfen Janine Moleireux'den başka kimse gelmemişti. Akrandılar. Madam Moleireux:

— Hayırdır inşallah, diyordu, seni pek neşeli görüyorum şekerim?

Madam Jaspers keyifli keyifli anlattı:

— Elbette Janine'ciğim. Kocamı bilirsin. Rahat durmaz. Ama şeytan kulağına kurşun, artık gayet uslu akıllı bir adam oldu. Ya benimle çıkıyor bir yere giderken, yahut da, işim olursa ancak kızkardeşimi, Marie - Ange'i yanına alıyor. Çok şükür, içim rahat artık...

— Bu elmas gerdanlığın değeri ne kadar acaba?
— Vakit kaybetmiyelim şimdi, yarın gazetelerde okuruz!..

İtalyan karikatürü

— Kocanızı geyik sandımsa kabahat benim mi?!..

Fransız karikatürü

Hikâye

İnadım İnat

Hâdiye ile Mükerrem mesut olmasına gayet mesuttular ama, ah şu inatçılıkları olmasa... Karı kocadan birinin, inatçı oluşu herşeyi kurtarır sırasında. Çünkü inatçı olmıyan hemen vazgeçer, olur biter. Fakat ikisinin birden inatçı olmasını telâfi edecek hiçbir hal çaresi bulunamaz. Netekim Hâdiye ile Mükerremin durumu da böyle.

Hem, Yarabbi, öyle küçük, ehemmiyetsiz, sudan meselelerde tutuşurlar ki, akıl almaz. Meselâ biri odaya girince yanılıp: «Aman şu koltuğa oturup da dinleneyim» diyecek olsa, öbürü hemen: «A, ben daha yorgunum, oraya ben oturacağım» diye başlar. Biri elindeki tabağı yere atıp kırsa, öbürü koca Çin vazosunu ayakları altında tuzla buz eder. Öyle de çabuk parlarlar ki...

Ben, onların çok yakın komşusuyum. Bu da bir belâ... Çünkü ekseriya araya girmek icabediyor. Çok sormuşumdur:

— Kızım (veya oğlum) niçin böyle davranıyorsun? Bırak onun dediği olsun? diye. Ekseriya da şöyle bir cevap alırım: «Neden? O bıraksın mâdemki öyle de, benim dediğim olsun!»

Hülâsa, tedavisi imkânsız bir hastalık. Acaba bu inat ve yarışta nereye kadar ileri gidebilirler diye bana da âdeta merak olduydu. Fakat geçen günkü plâj hâdisesinden sonra, bu meraktan doğrusu vaz geçtim. Korktum.

Geçen gün hep beraber denize gitmiştik. Mükerrem, nasılsa boş bulundu:

— Ben şu kayaya kadar yüzeceğim! dedi. Vay, sen misin bunu söyliyen? Hâdiye hemen atıldı:

— Ben de ileriki yelkenliye kadar yüzerim...

— Yahu, dedi Mükerrem, o yelkenli bir kere gidiyor. Sen ona nasıl yetişebilirsin?

— O gitmiyor, duruyor...

Gidiyor mu, duruyor mu, anlamağa vakit kalmadan Hâdiye suya daldı. Başladı kulaçlamağa. Mükerrem de peşinden. Aman çocuklar, yapmayın, etmeyin dedim ama duyuramadım. Mecbur oldum ben de ağırdan peşlerine düşmeğe. Az gittik, uz gittik. A, baktım bunlarda insaftan eser yok. Habire gidiyorlar. Bazan biri, bazan öteki öne geçiyor. Hemen yakından geçen bir sandala el ettim:

— Amanın, dedim, şunlar mukavemet yarışına girdiler. Epey de açıldılar. N'olur, beni alın da peşlerine düşelim. Geçtim, boğulurlar rekor kıralım derken.

Sandaldakiler de sporcu gençlermiş. Heyecanla takibe başladılar. Ben sandala çıkmıştım. Bir de ne göreyim? Açıla açıla nerelere gelmişiz!... Mükerrem habire yüzüyor. Hâdiyeyi birkaç kulaç geçti, geçmedi, genç kadın buna tahammül edemeyip birdenbire kendini sulara bırakıvermesin mi? Gurrrk, diye dibe inmeğe başladı. Hemen suya atladık. Onu çıkardık. Bu sefer Mükerrem yok. Meğer o da tâkatten kesilmiş. Neyse, yarı baygın bir halde onu da bulduk: Ada vapuru gibi, kendini akıntıya kaptırmış, gidiyordu. Bu hâdiseden sonra onlarla bir yere gitmeğe tövbe ettim. İnat yüzünden az daha boğulacaklardı. Hoş, onlar da birbirlerine fena halde darılmışlardı ya...

Bir müddet onları kaybettim. Bir gün Mükerrem çıkageldi:

— Çok şükür, boşanıyoruz! dedi.

— Neden şükrediyorsun?

— Hâdiye doğurdu nihayet...

— Yâ... Pek memnun oldum. Bu hâdise sizi birbirinize daha sıkı surette bağlar...

— Ne münasebet efendim, ne münasebet... Şükür ki, artık birbirimizden kurtulacağız. Çünkü bu sayede...... dedi ve sustu.

Şeytan dürttü sanki. Sordum:

— Boşanmağa hanginiz önce teşebbüs edeceksiniz?

— Ben...

— Ya. Demek son zafer sende kalacak ha?

Mükerrem acı acı güldü:

— Hayır, dedi, Hâdiye'de kaldı.

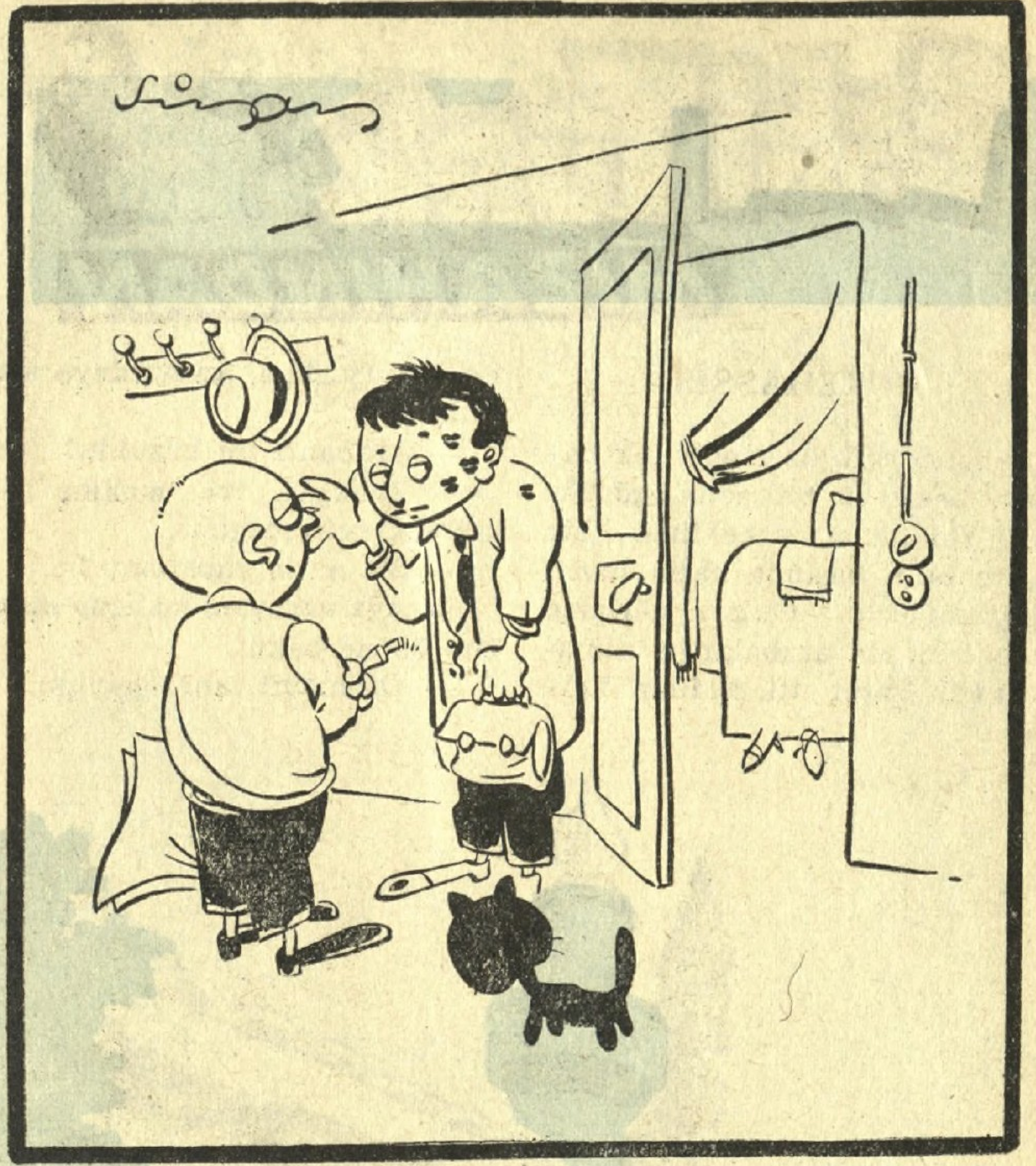
— Neden?

— Çünkü benim hiçbir zaman yapamıyacağım bir iş yaptı.

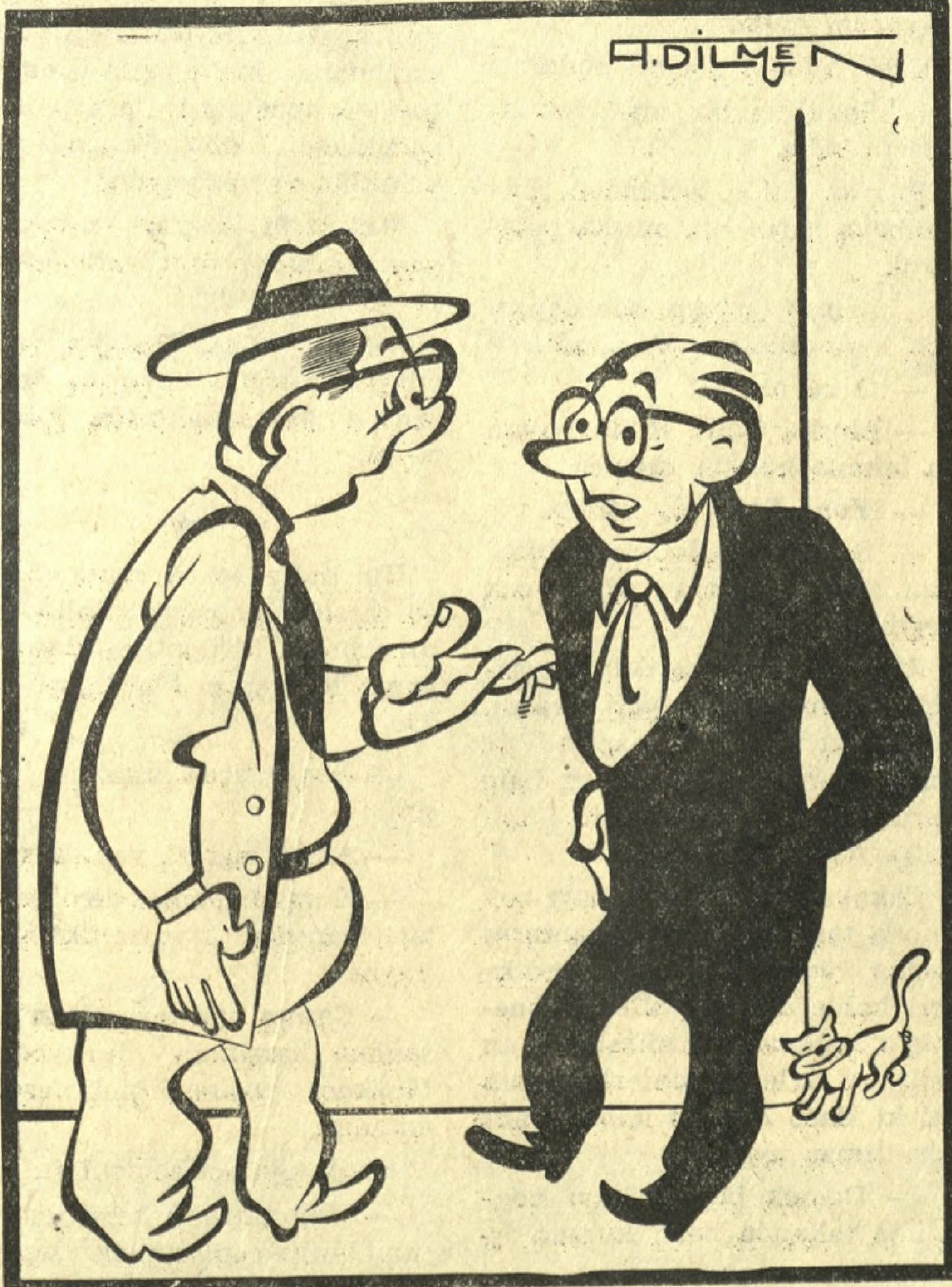
— ?...

— Doğurduğu çocuk bayağı bir zenci yavrusu!...

Hikâyeci

— Tebrik ederim, refikanız gebe, yakında bir çocuğunuz olacak...
— Yaaa!. Ne zaman doktor?..
— Eh! Şöyle 9 ay 10 gün sonra filân!..

— Bizim oğlan evlenmek istediğini imaya başladı..
— Yaa... «Geceleri üşüyorum» mu diyor?.
— Hayır, ortalık süpürüyor, çamaşır yıkıyor, sökük dikiyor!...

O

MÜNASİP DİL

Zavallının derdi büyüktü. Oğlu uygunsuz bir kadınla evleniyordu. Karısı ise Adanadaydı. Rasim Us'a dert yandı:

— Şimdi bu haberi nasıl vereceğim kadına?

Rasim Us, bermutad sakin sakin düşündü, sonra bir çare tavsiye etti:

— Evvelâ bir mektup yazar, oğlunun kazaya uğradığını bildirirsin... İki gün sonra bir mektup daha yazar, oğlunun evlendiğini haber verirsin. Karın ikinci haberi daha ehven bulur...

393

Eski Türk Mizahından

MÜTEHASSIS

Aband yolu üzerinde, tek başına bekliyen bir adam gördüler. Yol kenarına çekilmiş bir otomobilin başında hazin hazin düşünüyordu. Onları görünce kendisini de arabalarına almaları için işaret etti. Aldılar. Yolda konuşurken, kazazedeye sordular:

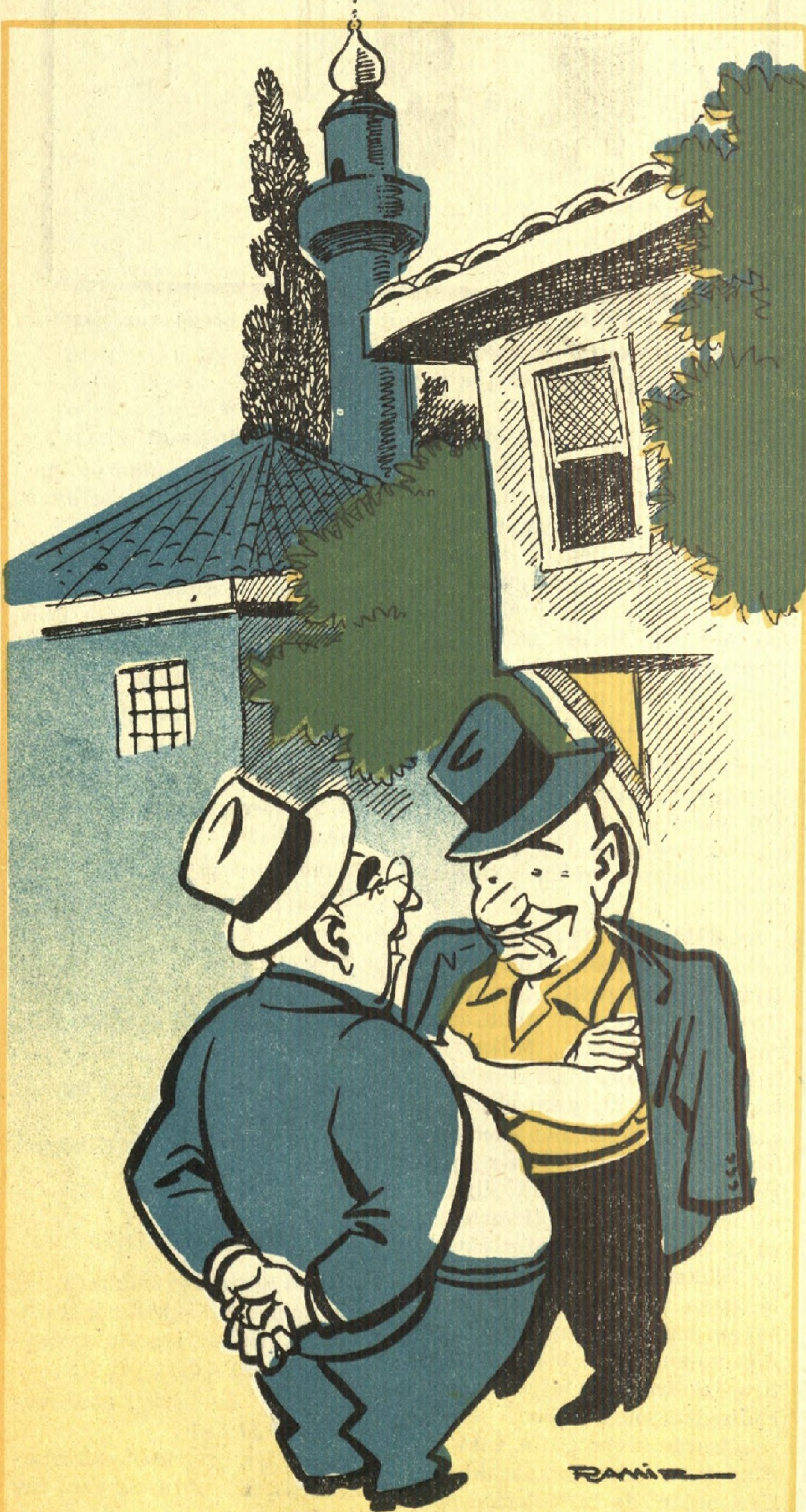
— Arabanız mı bozuldu?

— Evet, bir iyi makine tamircisi getireceğim...

— Siz ne iş yaparsınız?

Kazaya uğrayan, mahçup mahcup önüne baktı:

— Otomobil tamircisiyim!..

HAKİKÎ KAZANÇ :

— Bu defaki seçimlerde de bizim kazanacağımız muhakkak...

— Halkçı mısın, Demokrat mı?..

— Ne o, ne de o, sandıkçıyım!..

Erkek — Beni sevdiğini nasıl ispat edebilirsin?

Kadın — İlk getireceğin hediyeyi kabul etmekle!..

Haso Ağanın Muskası

Harputlu Haso Ağa kasabanın meydanında kurulan pazarda elleri ceplerinde, dolaşıyor, satıcıların yerlere serdikleri eşyayı seyrediyordu. Boş bir gaz sandığının önünde yere bağdaş kurmuş bir sarıklı ihtiyar gördü, yanına yaklaştı:

— Baba ne oturirsin?

— Ne oturacağım. Alışveriş ediyorum evlât.

Haso Ağanın gözleri açıldı:

— Sandıhta bir şey yoh ki satasın baba.

İhtiyar güldü, cebinden müşambaya sarılı bir muska çıkararak:

— Benim sattığım şey hepsinden kıymetlidir evlât, dedi.

— O ne ola ki?

— Muska evlât. Bunu boynuna takana kurşun işlemez.

— Yoh! Eyle şey olmaz.

— Sana ak sakalımla, başımın sarığıyla yalan söyliyecek değilim ya.

Haso Ağanın sarıklı ve sakallı ulemaya emniyeti vardı. Fakat bir kâğıt parçasının bir insanı kurşun işlemez bir hale getirmesine de bir türlü aklı yatmıyordu.

Fakat ihtiyar bu muskayı boynunda taşımış birçok insanların dağda yüzlerce kurşun yedikleri halde derileri bile çizilmemiş olduğunu öyle misallerle anlattı ve öyle yeminlerle temin eti ki Haso Ağanın içinde hafif bir itimat uyandı.

— Demek bu muskayı boynuma takanda bana kurşun işlemez.

— Elbet işlemez.

— Kaça satarsın ki onu bana.

— Beş beyaz mecidiye.

— Çoh vallahi.

— Çok olur mu? Canını kurtarcaksın.

— Yoh beş mecidiye olmaz. Bir mecidiye.

Birçok pazarlıktan sonra nihayet iki buçuk mecidiyeye sulh oldular.

Haso Ağa muskasını boynuna takarken sırıtıyor, göğsünü açıp karşılarına duracağı düşmanlarının ona kurşun işlemediğini görünce nasıl şaşırıp korkacaklarını düşünürken ağzı kulaklarına varıyordu.

Maamafih ihtiyar muskacıdan ayrılırken onu tehdit etmeyi de unutmadı.

— Bah baba. Dediğin yalan çıharsa sarığını boynuna dolar, seni it gibi sokaklarda dolaştırırım.

★

Bir hafta sonra muskacı yine çarşıda sandığının önünde oturuyordu. Birdenbire Haso Ağanın karşısına dikildiğini gördü.

— Söyle hoca seni ne idem şimdi!

— Aman ağa ne yaptık sana?

— Kurşun işlemez deyi benim tatlı canıma kıydıracaktın ha! Soyha?!

— Canım bak maaşallah sapsağlam karşımda duruyorsun. Muskanın tesirsizliğini nereden anladın.

Haso Ağa acı acı güldü:

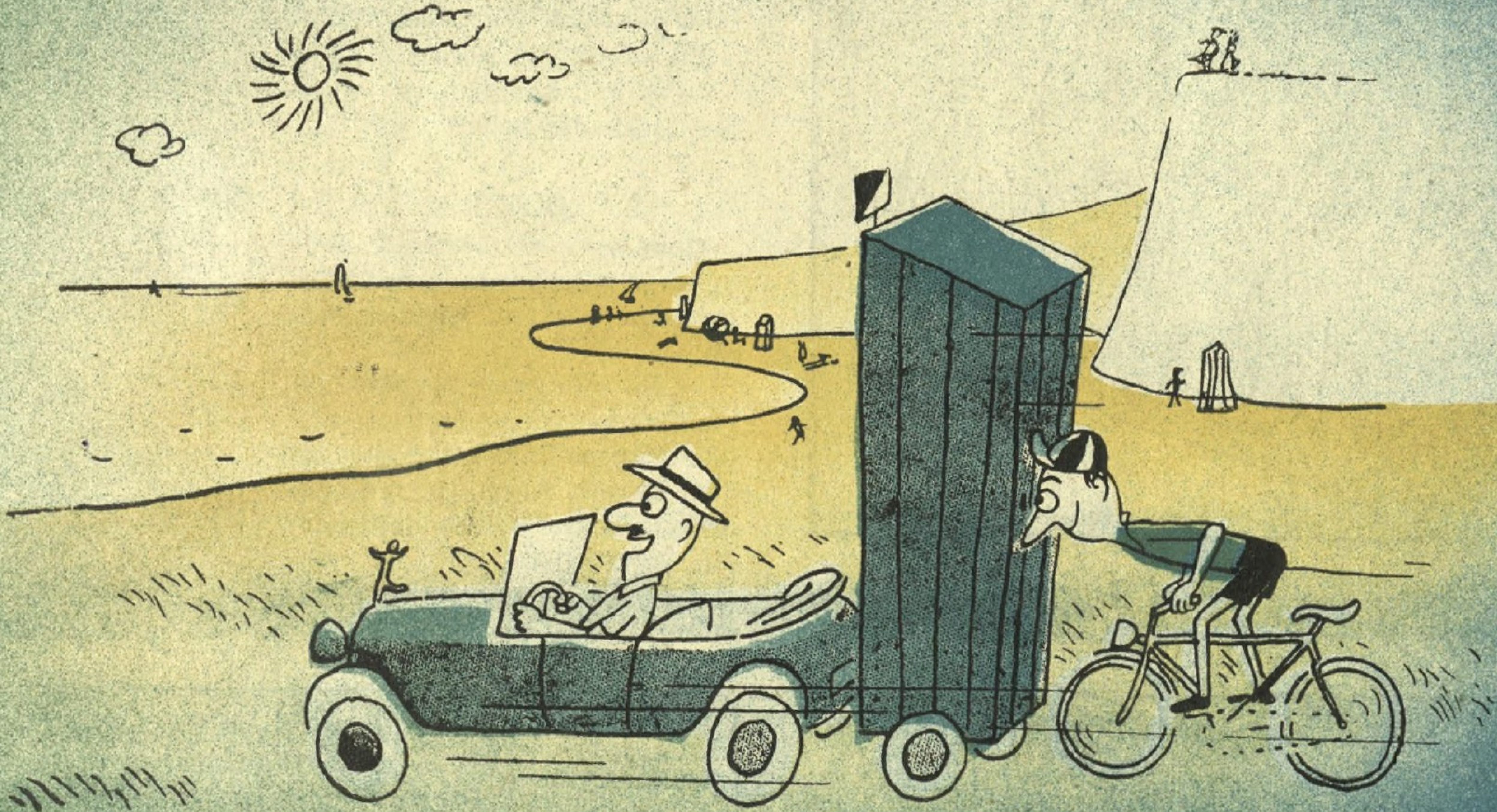
— Hey garibim hey. Sen kendini ahıllı sanırsın da herkesi ahılsız mı sanırsın! Muskayı eşeğin boynuna tahtım. Sonra tüfeğimi attım. Eşek öldi.

Karga

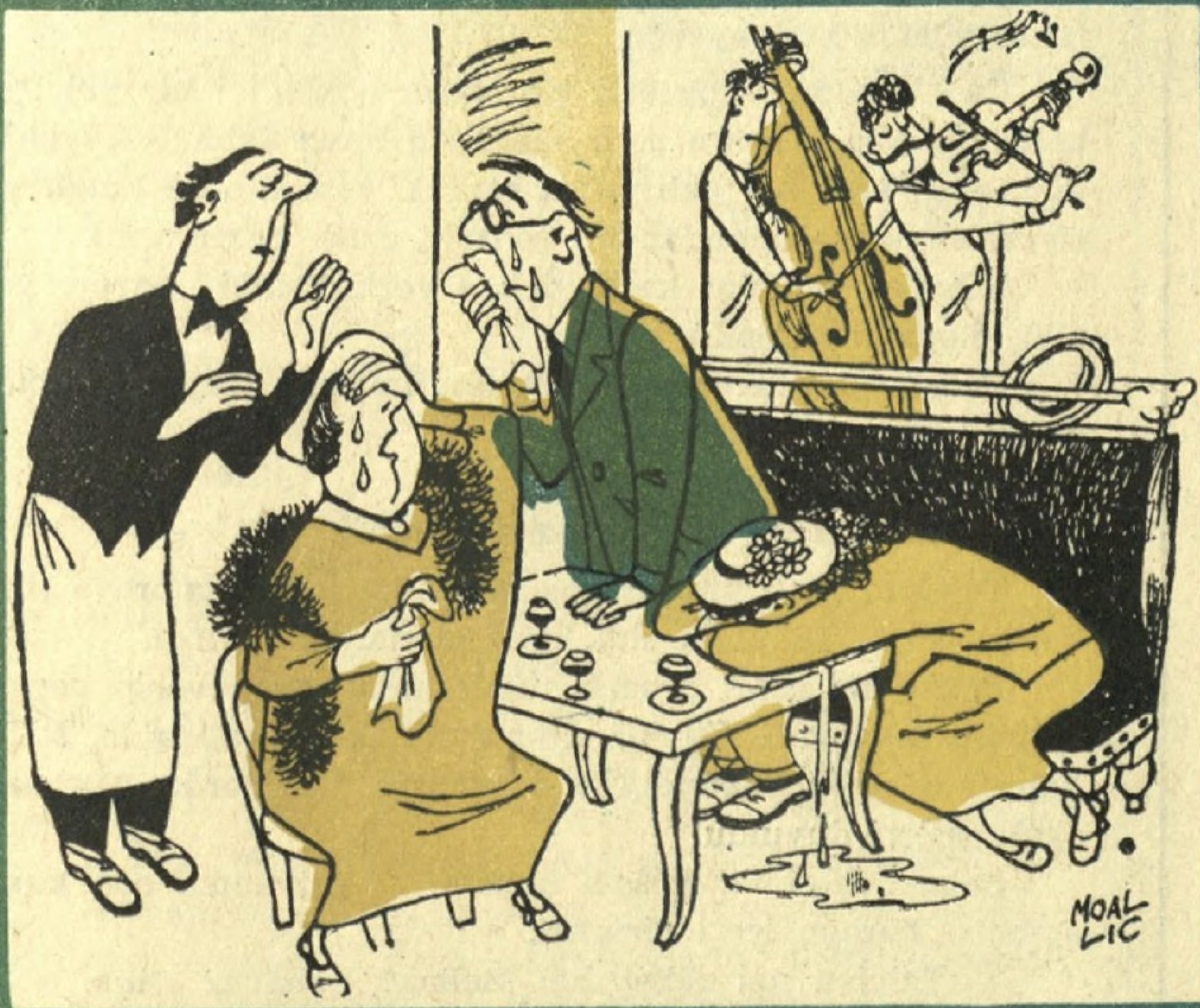
Dünya Karikatürleri

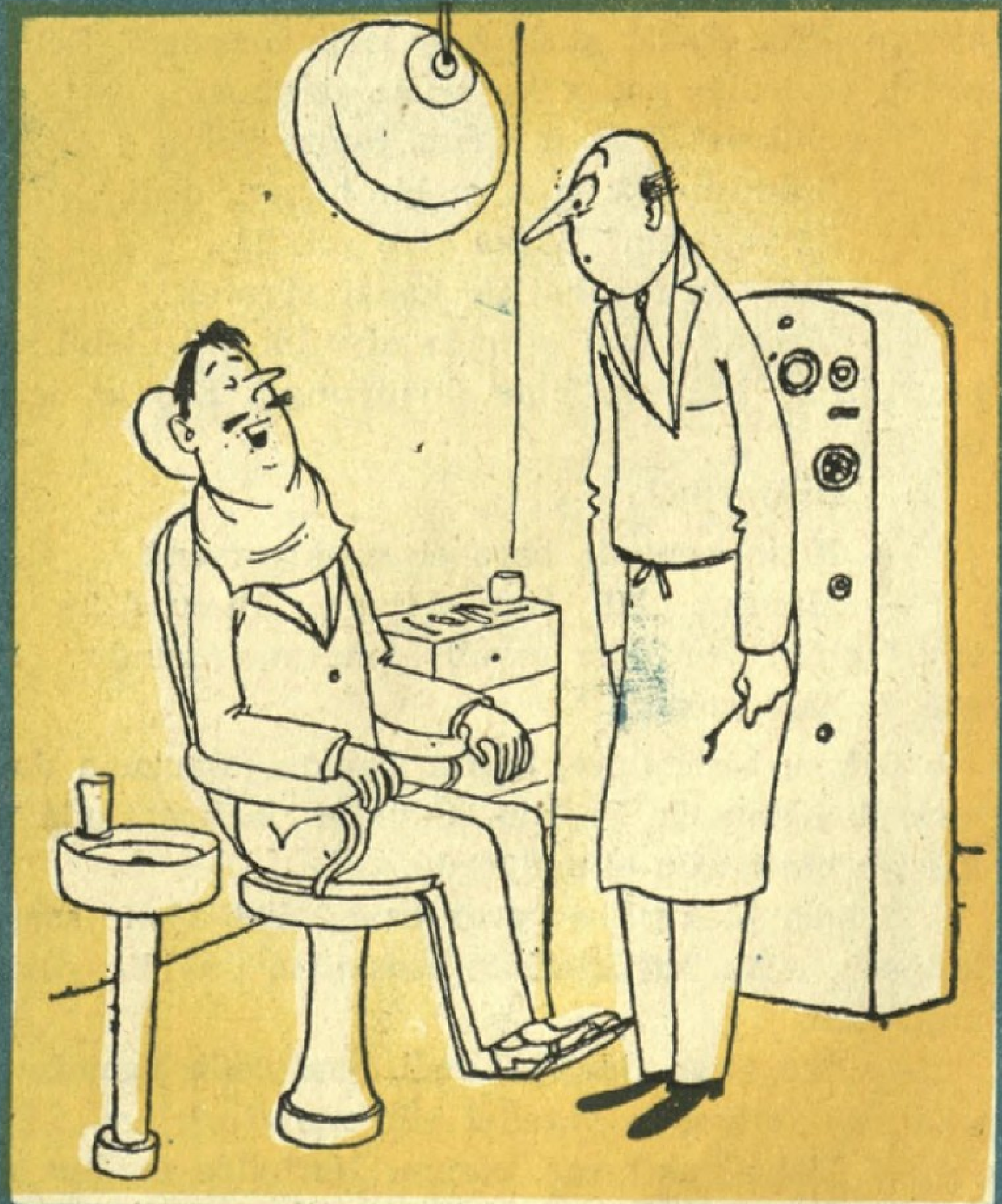
— Denize geldik karıcığım, soyun da mayonu giy artık...

— Le Rire —

Müşteri — Bu hazin musiki ile bizi bu kadar ağlattıktan sonra, artık üste bir de para istemezsiniz sanırım!..

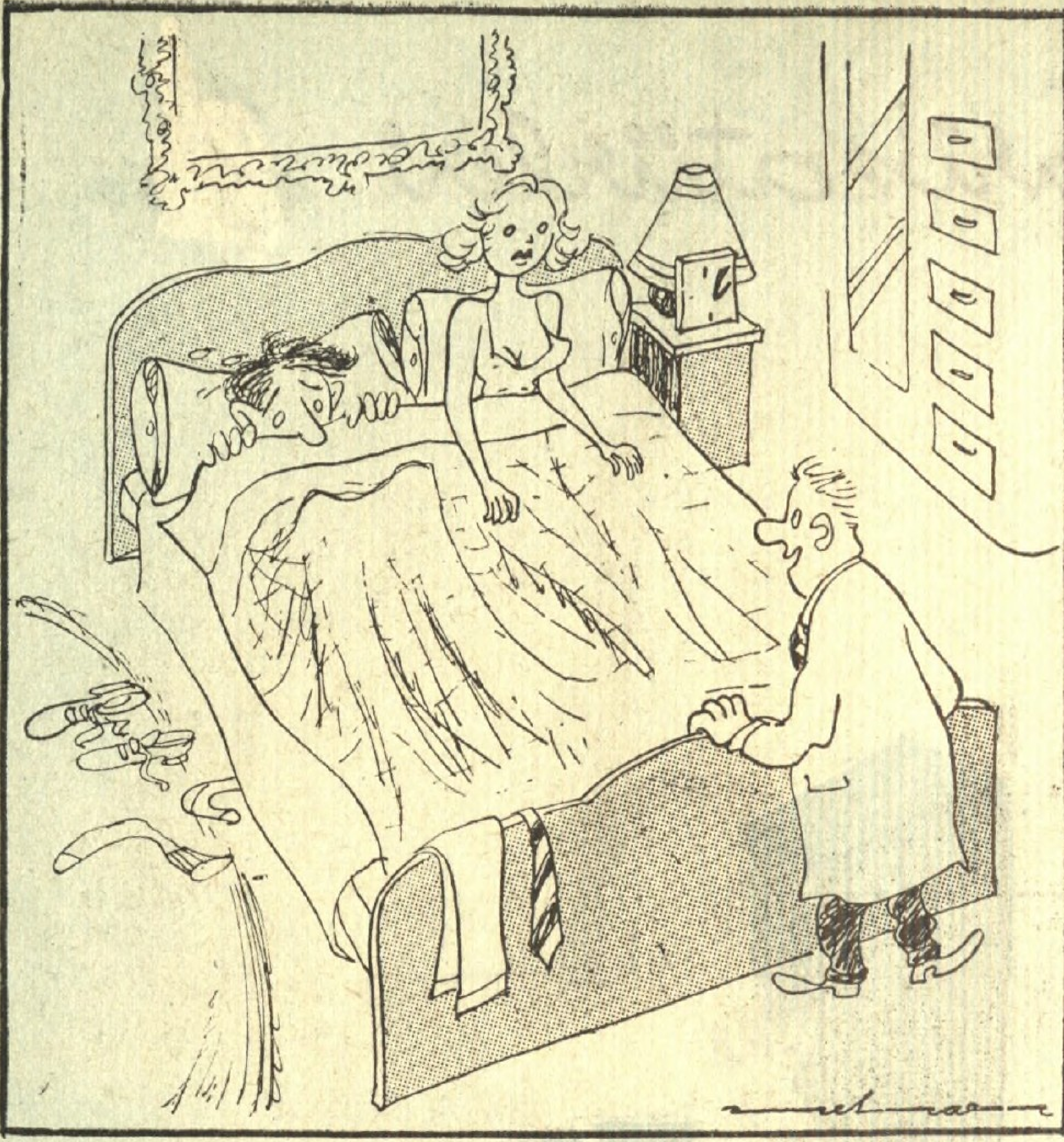
— France Dimanche —

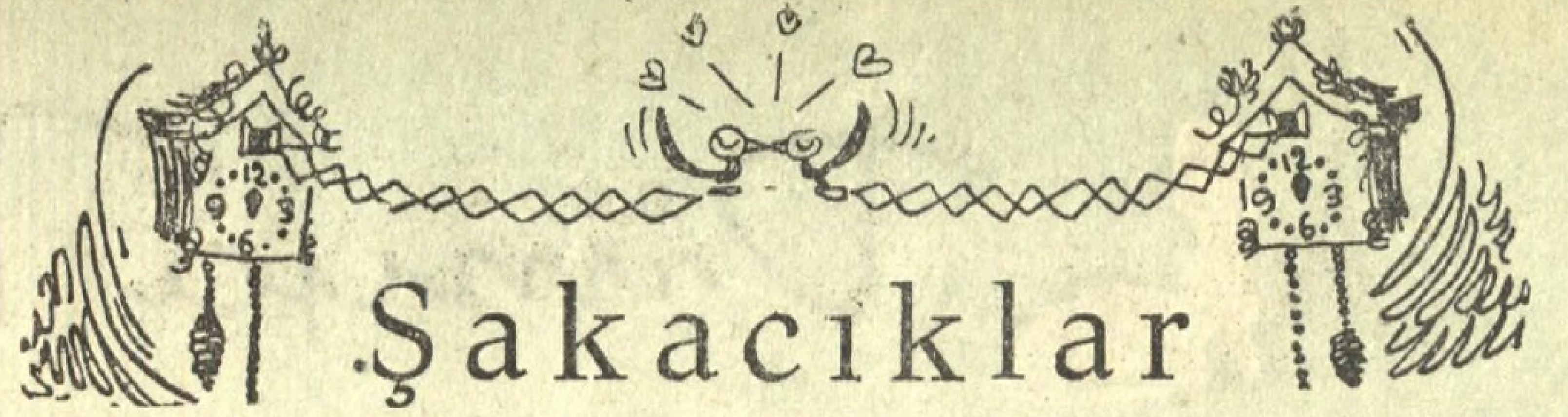
— Yalnız tıraş!..

— «İci Paris —

395

— Korkma karıcığım, sadece kıskanç bir koca olmadığımı ispat etmek için geldim!..

Şakacıklar

ÖYLE YA...

Salamon, çocuklarına pratik öğütler vermekle meşguldü:

— Unutmayin çocuklar, hayatta para kazanmak için mutlaka çalışmak lâzimdir...

En küçük oğlan sordu:

— Kimi kandirmaya çalişmak lâzimdir baba?

O

ŞEKER!

Genç ve güzel bir kızla Beyoğlunda yürüyordu. Arkadaşlarından biri onu görünce sordu:

— Ne o Ekrem? Rahatsız görünüyorsun...

— Sorma birader, hastayım, dedi Ekrem. Arkadaşı, yanındaki kıza baktı ve hükmünü verdi:

— Belli, şekere tutulmuşsun galiba...

BUDALALIK

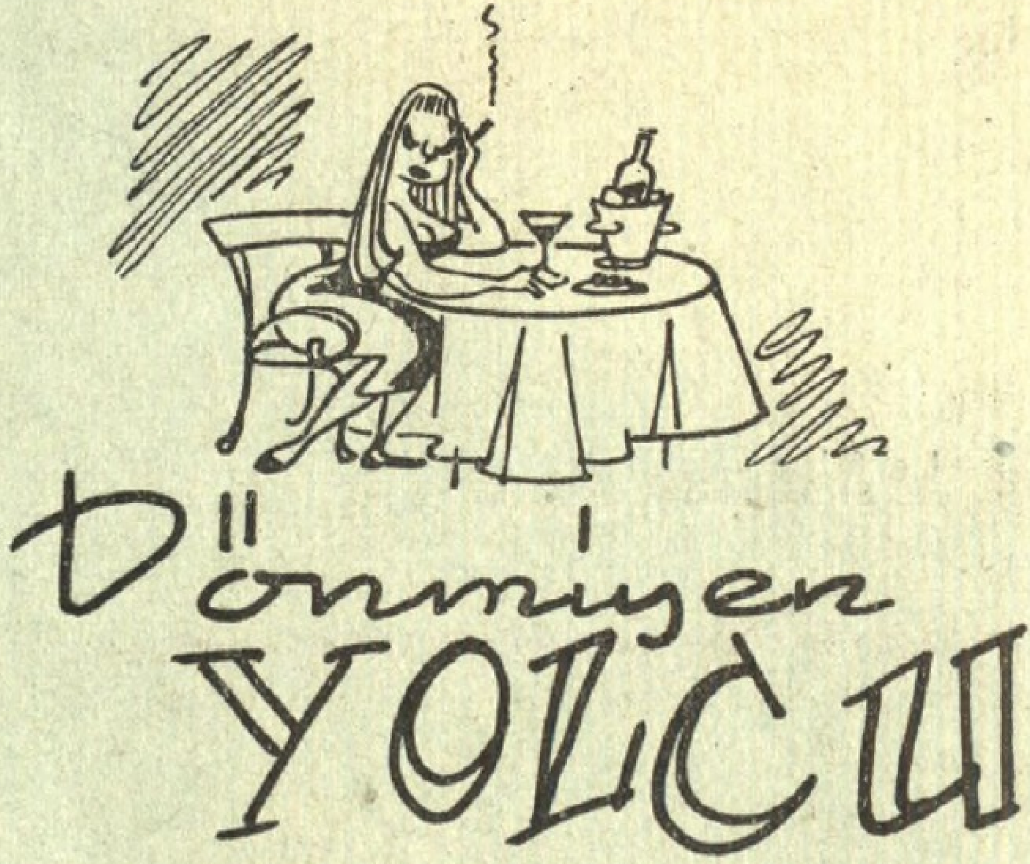
Yakışıklı bir genç olan Halil Serdim, nişanlısiyle plâjda yıkanırlarken ,uzaktan geçen güzel bir kızı gösterdi:

— Bak Selmacığım, dedi sen den hiçbir saklım olamaz. Şu kızı görüyorsun ya? Eskiden onunla hayli koz kırmıştık. Lâkin öyle budaladır ki, hemen günü gününe anesine anlatırmış...

Selma dudak büktü:

— Sahiden pek sersem şeymiş. Ben hiç anlatmazdım...

Naleden :

Hamdi VAROĞLU

Dönmiyen YOLCU

— Bu seyahati mutlaka yapmağa mecbur musun?

— Mutlaka, Selmacığım. Kat'î mecburiyet var.

Cavit bu cevabı verirken, gözlerini Selmanın yüzünden ayırmıyordu. Fakat gözlerinin içini göremedi. Selma, elinde evirip çevirdiği pudra kutusuna dalmıştı.

Bir müddet ikisi de sustu. Sonra Selma :

— Doğrusu çok iç açıcı bir haber,, dedi.

— Ne yapayım? Başka çare yok ki...

— Peki, bu seyahat ne kadar sürecek?

— Mısırda temel atmağa niyetim yok, tabiî. Pek pek, beş, altı ay kalırım. Yine söylüyorum. Keyfim için gidecek değilim.

— Biliyorum!..

— Niçin benimle beraber gelmiyorsun?

— Mânasız lâf etme, Cavit. Bunu daha evvel de teklif ettin. Verdiğim cevabı unutmamışsındır. Biliyorsun işte, imkânı yok.

Selma, birdenbire, başını Cavidin omuzuna dayadı, hıçkırarak ağlamağa başlâdı. Cavidin bakışlarında endişe ile karışık bir hüzün okunuyordu.

Selma, hıçkırıkları azar azar dindikten sonra başını kaldırdı, ıslak kirpiklerinin arasından Cavidin yüzüne baktı, gülümsedi.

— Ben artık gideyim, dedi. Saat yedi. Yemeğe misafirler gelecek. Ne zaman hareket ediyorsun?

— Daha vakit var, canım. Herhalde on beş gün buradayım..

— O kadarcık mı?

Cavit cevap vermedi. Selma ilâve etti:

— Yarın öğle yemeğine bizdesin, unutma. Turhan'a bu haberi ben mi vereyim, yoksa kendin mi söylersin? Bileyim de bugün seni gördüğümü saklamayım.

— Evet, evet, sen söyle daha iyi. O halde, yarın görüşeceğiz, değil mi, cicim?

— Evet, yarın, mutlaka bekliyorum!

★

Dışarıda, akşam karanlığı iyiden iyiye basmıştı. Henüz dinen yağmurun ıslaklığiyle kaldırımlar, kirli bir pırıltı saçıyordu.

Selma, köşeyi döner dönmez bir taksi buldu. Şoföre :

— Cağaloğluna çıkacağız, dedi. Ama önce Büyük Postahanede durun. Beş dakikalık bir işim var orada...

Otomobil hareket etti. Büyük Postahanenin önünde durdular.

Selma, merdivenleri hızla çıktı. Otomatik telefon kulübelerinden birine girdi. Otomatik telefonun deliğine parayı attı, bir numara çevirdi, bekledi.

Uzun müddet bekledi. Çevirdiği numaranın zili çalıyor, fakat telefon açılmıyordu.

Canı sıkıldı. Vapurdan çıkmasını beklediği bir yolcuyu, belki bir vapur sonra gelir ümidiyle biraz daha bekliyenler gibi, çıngırağın her çalışından sonraki sese ümitle kulak veriyor, bir sonraki, ondan bir sonraki çalışı bekliyordu.

Nihayet, ümidini kesti, deliğe yerleştirdiği parayı geri aldı, otomobile döndü.

Evden çıkarken anahtarını unutmuştu. Kapıyı çalmağa mecbur oldu. Hizmetçi açtı.

— Bey geldi mi?

— Hayır, hanımefendi, daha gelmedi.

Telefon, Turhanın çalışma odasındaydı. Selma oraya girdi, kapıyı örttü. Telefonu aldı, ayni numarayı çevirdi.

Fakat, bu sefer aradığı numaranın cevap verip vermediğini anlıyamadı. Çünkü zilin daha ikinci çalışında, sokak kapısının açılıp kapandığını duymuştu. Koridorda, Turhanın ayak sesleri **duyuldu.**

Selma, telefonu telâşla kapadı. Ayni anda, oda kapısı açılmış, Turhan içeri girmişti.

— Telefon mu ediyordun, Selma? Rahatsız ettim.

— Evet, telefon ediyordum. Cavitle konuştum.

— Ya! Ne diyor? Gitmeğe karar vermiş mi?

— Evet gidiyor.,

Turhan, ciddî ciddî baş salladı:

— Mühim! Çok mühim!

— Evet, bana da öyle geliyor. Neyse, sonra konuşuruz.

396

GARANTİSİ VAR

Hakkı Çilekeş, ömrünün hemen hemen tamamını bekâr geçirdikten sonra, yetmişine merdiven dayamışken, evlenmeğe karar verdi. Gönlünce bir aradığını da kolaycacık buldu. Karısı kendisinden otuz yaş kadar gençti. Lâkin kadının onunla evlenmeğe pek kolay karar vermiş olması. Çilekeşi düşündürüyordu. Vaziyeti bir doktora açmağı uygun buldu. Tanınmış bir mütehassısa giderek sordu:

— Kuzum doktor, altmış yaşında evlenmiş bir adamın karısı çocuk doğurabilir mi?

Doktor hayretle baktı:

— Neden doğurmasın? Elbette olur...

Çilekeş tereddütle bir daha sordu:

— Ya yetmişlik bir adamın karısı?

Doktorun yüzü bu sefer geniş bir tebessümle aydınlandı:

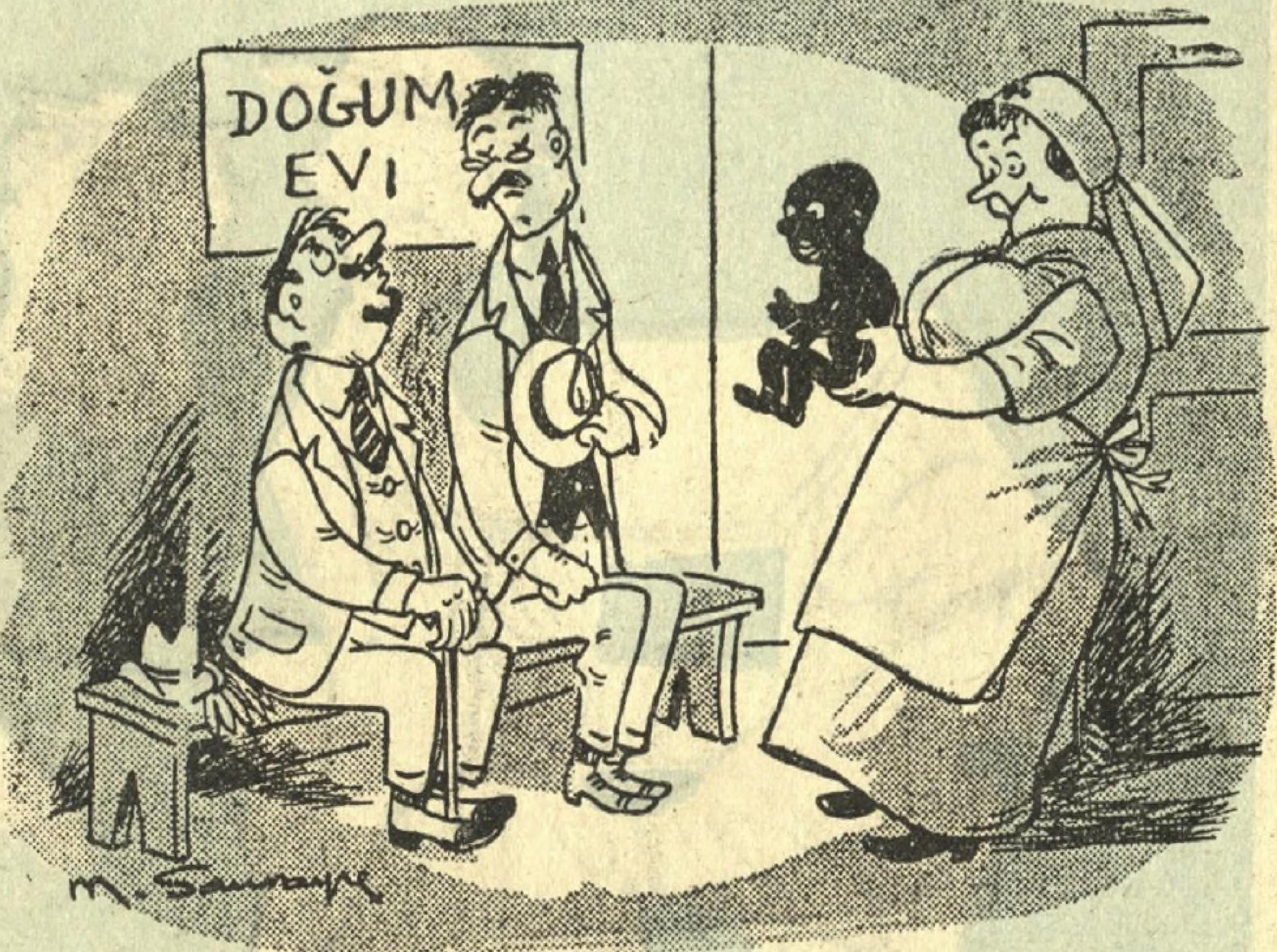
— O zaman muhakkak doğurur!...

POT

Seçim kampanyasını açan Kasım Gülek, bir nutkuna şöyle başlamıştı:

— Aziz arkadaşlarım... Size sayın bayanlar, baylar diye hitabetmiyorum. Çünkü hepinizi çok yakından tanıyorum...

— Acaba hanginizin?..

Şimdi müsaade et de, şu sofraya bir göz atayım, Müjgânın sersemliği malûm, yine eksik gedik bir iş yapar, misafirlere rezil oluruz.

Selma, yemek odasına girdi, sofraya şöyle bir göz gezdirdi. Her şey yerli yerindeydi. Müjgân kırk yılda bir, nasılsa muntazam iş görmüştü.

Oradan çıktı, yatak odasına girdi. Elbise değiştirmege bile vakti olmadığı için yüzüne bir parça pudra sürdü, dudaklarının boyasını tazeledi, çabucak salona indi. Misafirler neredeyse geleceklerdi.

★

Turhanla Selma, nihayet yalnız kaldıkları zaman saat on biri bulmuştu.

Karşılıklı, bir müddet sustular. Sonra Turhan :

— Edindiğin kanaat nedir? diye sordu.

Selma, cevap vermedi, yalnız başını salladı.

— Benim intibaıma göre, bu iş, Hakkının ilk teklifi yaptığı günkü kadar parlak ümitler arzetmiyor. Bu akşam biraz tereddütlü konuştu gibi geliyor bana. Rızayı da soğukça gördüm. Hakkıdan çekinmese, bu işten vazgeçmemi açıkça tavsiye edecekti galiba. Ne dersin?

Selma, bir müddet yine cevap vermedi. Nihayet :

— Ben de senin fikrindeyim,, dedi. İlk günkü harareti görmedim. Ama belki de yanılıyorum...

Turhan ayağa kalkmıştı. Odanın içinde aşağı yukarı dolaşmağa başladı. Bir aralık, karısının karşısında durdu, onun son cümlesine, üzerinde uzun uzadıya düşünmüşcesine geciken cevabını verdi:

— Hayır, yanılmıyorsun. İntibalarımız bir. Sigorta şirketi umum müdürlüğü bugünden itibaren suya düşmüştür. Bence, artık bu iş üzerinde durmanın mânası yok. Cavidin teklifi daha sağlam, daha enteresan...

Selma, başını kaldırdı :

— Cavidin teklifi mi? Cavit bir şey teklif etmediydi galiba! Aklında yanlış kalmış, teklifi sen yaptın...

— Malûm, malûm! Aksini iddia etmiyorum. Maamafih, teklifi ben yaptım demek, Cavidi sıkboğaz ettim demek değildir. Bahsi hangimizin önce açtığımız ikinci derecede kalır. Bir kere, Cavit Mısır'a gitmeğe kat'î surette karar vermiş bulunuyor, değil mi?

— Evet..

— Başka ne dedi?

— Ne diyecek? Telefonda, bir kaç dakika içinde ne konuşulur? Gitmeğe mecbur olduğunu anlattı. Çünkü akrabasından, bu işe aklı erecek bir tek kişi bile yokmuş. Bir ihtiyar dayısı varmış, onun da böyle işleri beceremiyecek bir adam olduğunu söylüyor.

Turhan gülümsedi :

— Cavit kendisi pek mi becerikliymiş?

Selma kendini tutamadı :

— Yoksa sen ondan daha becerikli olduğunu mu iddia ediyorsun?

Turhan, büyük bir sükûnetle mukabele etti:

— Edemez miyim?

Selmanın, kocasına dikilen gözlerinde, onun belki fark etmediği, fakat genç kadının elinde olmadan beliren istihfaflı bir tebessüm okundu.

— Bu yaşta, Mısır seyahatine mi çıkacaksın?

— Bu yaşta mı? Yaşımı şimdi bir yana bırak. Zaten Mısıra seyahat etmeği düşünmüş değilim. Kaldı ki, burada bir sürü menfaatlerim var. Her şeyden evvel, sarsılan malî vaziyetimi düzeltmek mecburiyetindeyim. Sigorta umum müdürlüğü meselesi suya düştükten sonra, bir idare meclisi âzalığı bulamazsam, vaziyeti toparlamak güç olur. Onun için, İstanbuldan bir yere ayrılamam. Cavidin işi daha enteresan, daha sağlam deyişim, kendi işlerimin yanısıra onunla isteyerek meşgul olabileceğimi düşünmemden. Sonra da, Cavide hakikaten hizmet etmek isterim. Mısırda miras işi takip etmek bizdeki kadar kolay değildir. Üstelik, büyük amcasından kalma mülklerin Mısır evkafı ile dallı budaklı alâkaları var. Bu işlerde ihtisasım olduğunu biliyorsun. Başında bulunmağa hacet kalmadan, buradan vereceğim talimatla onun bu miras işini muvaffakıyetle bitirebilirim...

Turhan durakladı. Elleri ceketinin ceplerinde, Selmanın karşısında dikildi :

— Sen uyuyorsun galiba!

— Galiba öyle. Gözlerim kapanıyor...

— E, haydi git yat... Yarın yine konuşuruz... Yalnız, giderken lütfen benim masamın üstünden bugünkü gazeteleri al, bana bırak da öyle yat... Gündüz göz gezdirmeğe vakit bulamadım.

Selma, çalışma odasına girdi. Gazeteler masanın üstünde duruyordu. Eli, gayri ihtiyarî telefona gitti. Gündüz iki defa aradığı halde cevap alamadığı numarayı tekrar çevirdi. Sağ eliyle tuttuğu ahizede telefonun zilini dinlerken, öteki eliyle, masanın üstünde dağınık duran gazeteleri üstüste yerleştiriyordu.

(Devamı var)

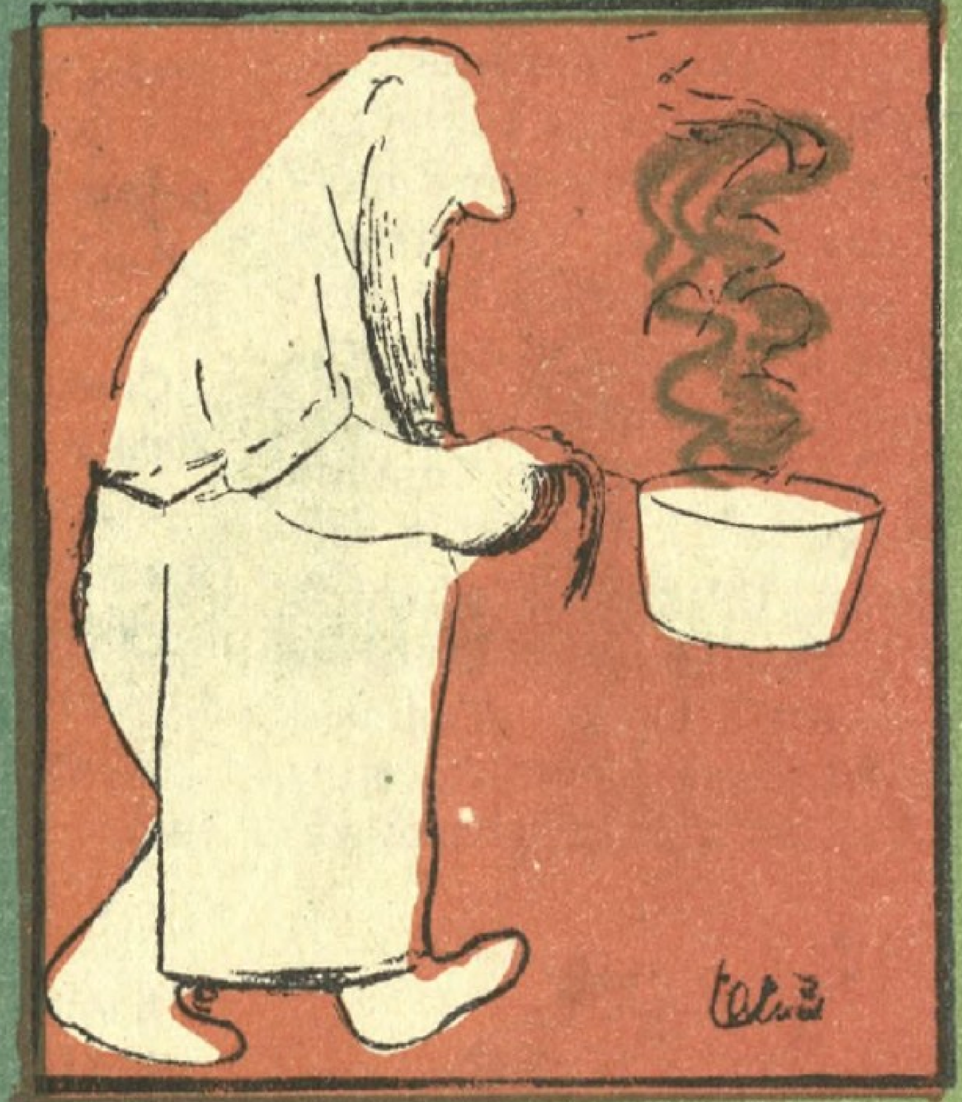
397

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

Kadın — Ne var hayretle bakacak?.. Ben de kuyudan su çeksem böyle görünürüm!..

— Fou Rire —

YAZISIZ!..

— France Dimanche —

YAZISIZ!..

— Samedi Soir —

Soldaki — Yarın kahvaltıya bize gel bari!..

— Le Rire —

— Aradığınız daktilonun makine ile yazı yazmasını bilmesi şart mı?

— Le Hérisson —

398

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ⋆ Konfor ⋆ Leziz yemek

bakımından

En müşkilpesent yolcuları

dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına

muntazaman seferler..

TÜRKİYE İŞ BANKASI

HAYALLERİNİZ HAKİKAT OLABİLİR

25 AĞUSTOS ÇEKİLİŞİ 4 BAHÇELİ EV

2 KASIM ÇEKİLİŞİ 5 BAHÇELİ EV

30 ARALIK ÇEKİLİŞİ 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

AKBABA

★ Okuyucularından her gün yeni bir sevgi gören Akbaba...

★ Bu sevgiye lâyık olmak için elinden geleni yapmaktadır...

★ Pek yakında, yeni ve pek zarif bir ilâvemiz size kahkahalar adğıtacaktır.

★ Gelecek Kurban Bayramı sayımızın renkli bayram panoramasında ise politika hayatımızın nefis ve canlı bir tablosunu seyredeceksiniz!

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

12 13

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

161

BAŞ ve DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN

KİNİNLİ GRİPİN GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN

faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Akbaba

— Kızımla ha?!...
— Affedersiniz, karınız sanmıştım!...

— Le Rire'den —

17 Ağustos 1953

400